

До реєстр. № 0390
від 04.09.2026 р.

Верховна Рада України

Відповідно до статті 197 Регламенту Верховної Ради України Комітетом з питань інтеграції України до Європейського Союзу розглянуто внесений Президентом України проєкт Закону «Про ратифікацію Угоди між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, з іншої сторони, про участь України в Європейському оборонному фонді (ЄОФ)» (реєстр. № 0390 від 04.09.2026 р.) (далі – проєкт Закону).

У пояснювальній записці до проєкту Закону зазначено, що його метою є виконання внутрішньодержавних процедур, необхідних для набрання чинності Угодою між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, з іншої сторони, про участь України в Європейському оборонному фонді (ЄОФ) (далі – Угода), вчиненою 13 липня 2026 року в м. Києві.

Щодо обґрунтування необхідності прийняття акта, то в записці вказується, що прийняття проєкту Закону створить правові підстави для участі України у Європейському оборонному фонді, що є інструментом Європейського Союзу для підтримки спільних оборонних досліджень і розробок, а також зміцнення європейської оборонної технологічної та промислової бази.

В пояснювальній записці також зазначається, що участь України в ЄОФ сприятиме поглибленню оборонно-промислового співробітництва між Україною та Європейським Союзом; залученню українських юридичних осіб до спільних з європейськими партнерами проєктів у сфері оборонних досліджень, розроблення та виробництва оборонних продуктів і технологій; нарощуванню технологічного, інноваційного та виробничого потенціалу оборонно-промислового комплексу України.

Крім того, в пояснювальній записці до проєкту Закону підкреслюється, що реалізація акта не потребує додаткового фінансування з державного чи місцевих бюджетів України, оскільки зобов'язання України зі сплати внесків за Угодою зупинені відповідно до Протоколу про зупинення сплати фінансового внеску Україною у зв'язку з надзвичайними обставинами, спричиненими неспровокованою збройною агресією проти України, підписаного одночасно з Угодою.

Угода складається з **преамбули та шести статей**:

Стаття 1 «Обсяг асоційованої участі»;

Стаття 2 «Правила та умови участі в Європейському оборонному фонді (ЄОФ)»;

Стаття 3 «Фінансовий внесок»;

Стаття 4 «Моніторинг, оцінювання та звітність»;

Стаття 5 «Поводження з інформацією з обмеженим доступом та чутливою інформацією, що не має грифа обмеження доступу»;

Стаття 6 «Прикінцеві положення».

Крім того, відповідно до пункту 7 статті 6 Угоди додатки до цієї угоди та Протокол про зупинення сплати фінансового внеску Україною у зв'язку з надзвичайними обставинами, спричиненими неспровокованою збройною агресією проти України, є невід'ємною частиною цієї Угоди. В цьому пункті йдеться про Додаток I: Правила, що регулюють фінансовий внесок України до Європейського оборонного фонду (2021-2027) та Додаток II: Належне фінансове управління.

Додаток I до Угоди врегульовує питання розрахунку фінансового внеску України та порядок його сплати.

Додаток II до Угоди врегульовує такі питання:

1) *перевірки та аудити* - проведення уповноваженими органами ЄС технічних, наукових, фінансових або інших видів перевірок та аудитів у приміщеннях будь-якої фізичної особи, яка проживає в Україні, або будь-якої юридичної особи, яка зареєстрована в Україні та отримує фінансування Європейського Союзу, а також будь-якої третьої сторони, залученої до реалізації коштів Європейського Союзу, яка проживає або зареєстрована в Україні;

2) *боротьба з порушеннями, шахрайством та іншими кримінальними правопорушеннями, що впливають на фінансові інтереси Європейського Союзу* – проведення Європейською комісією та Європейським управлінням з питань запобігання зловживанням та шахрайству (OLAF) адміністративних розслідувань, включаючи виїзні перевірки, та інспекції, на території України; виїзні перевірки та інспекції можуть проводитися в приміщеннях будь-якої фізичної особи, яка проживає в Україні, або юридичної особи, яка зареєстрована в Україні та отримує кошти Європейського Союзу, а також будь-якої третьої сторони, залученої до використання коштів Європейського Союзу, яка проживає або зареєстрована в Україні; взаємодія з компетентними органами України під час проведення виїзних перевірок та інспекцій; Європейська комісія може застосовувати адміністративні заходи та стягнення до юридичних або фізичних осіб України, які беруть участь у реалізації програми або заходу, відповідно до законодавства Європейського Союзу;

3) *стягнення та примусове виконання* – рішення, прийняті Європейською комісією, щодо покладення грошових зобов'язань на юридичних або фізичних осіб, окрім держав, щодо будь-яких вимог, які випливають із діяльності Європейського оборонного фонду, підлягають примусовому виконанню в Україні; примусове виконання здійснюється відповідно до законодавства та процесуальних норм України; рішення та ухвали Суду Європейського Союзу, винесені внаслідок застосування арбітражного застереження, що міститься в контракті або угоді стосовно програм, діяльності, заходів чи проєктів

Європейського Союзу, підлягають примусовому виконанню в Україні в такий самий спосіб, що й рішення Європейської Комісії.

Згідно із статтею 1 Угоди Україна бере участь як асоційована країна та здійснюватиме внесок у всі складові заходів, що підтримуються ЄОФ, заснованим Регламентом (ЄС) 2021/697, у його останній редакції.

Пунктом 1 статті 2 Угоди передбачено, що Україна бере участь у Європейському оборонному фонді відповідно до умов, викладених у Протоколі III до Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, про Рамкову угоду між Україною та Європейським Союзом про загальні принципи участі України в програмах Європейського Союзу, який встановлює рамки участі України в програмах Європейського Союзу відповідно до правил та умов, викладених у цій Угоді, у правовому акті, зазначеному у Статті 1 цієї Угоди, а також у будь-яких інших правилах, що стосуються реалізації Європейського оборонного фонду, у їхніх останніх редакціях.

У пункті 2 статті 2 Угоди зазначено, що якщо інше не передбачено правилами та умовами реалізації ЄОФ, юридичні особи, зареєстровані в Україні, можуть брати участь у заходах, що підтримуються ЄОФ, на умовах визначених Регламентом (ЄС) 2021/697 про заснування ЄОФ.

Представники України мають право брати участь у роботі комітету, зазначеного у статті 34 Регламенту (ЄС) 2021/697, без права голосу та з питань, які стосуються України (пункт 3 статті 2 Угоди).

Пунктом 5 статті 2 Угоди передбачено, що Україна вживає всіх необхідних заходів, залежно від випадку, для забезпечення того, щоб товари та послуги, придбані в Україні або імпортовані в Україну, які частково або повністю фінансуються відповідно до грантових угод та/або контрактів, укладених для провадження діяльності згідно з цією Угодою, були звільнені від митних платежів, ввізного мита та інших фіскальних зборів, включаючи ПДВ, які застосовуються в Україні.

В статті 3 Угоди зазначено, що участь України або українських юридичних осіб у заходах, що підтримуються ЄОФ, *передбачає сплату Україною фінансового внеску до ЄОФ та покриття пов'язаних із цим управлінських, виконавчих та операційних витрат відповідно до загального бюджету ЄС.*

Згідно із пунктом 2 статті 3 Угоди фінансовий внесок складається із суми: а) операційного внеску та б) внеску за участь. В пункті 3 статті 2 Угоди зазначено, що фінансовий внесок сплачується у формі щорічного платежу одним внеском і підлягає сплаті не пізніше травня.

Як було зазначено вище, відповідно до пункту 1 статті 1 Протоколу про зупинення сплати фінансового внеску Україною у зв'язку з надзвичайними обставинами, спричиненими неспровокованою збройною агресією проти України (далі – Протокол), *дія статті 3 «Фінансовий внесок» Угоди, пункти 3, 5(b) статті 6 «Прикінцеві положення» Угоди та Додаток I «Правила, що*

регулюють фінансовий внесок України до Європейського оборонного фонду» (2021 – 2027) зупиняються.

У пункті 2 статті 1 Протоколу зазначено, що для уникнення неоднозначного тлумачення, зупинення дії положень, зазначених у пункті 1 цієї статті, припиняється відповідно до правил, викладених в Угоді (у формі обміну листами) між Європейським Союзом, з однієї сторони, та Україною, з іншої сторони, про зупинення фінансових зобов'язань України щодо її участі в усіх програмах Європейського Союзу, що застосовується починаючи з 1 січня 2021 року.

Відповідно до пункту 1 статті 2 Протоколу зупинення, передбачене статтею 1 цього Протоколу, застосовується з дати набрання чинності Угодою про приєднання.

Пунктом 2 статті 2 Протоколу передбачено, що цей Протокол втрачає чинність з дня набрання чинності рішенням про припинення дії Угоди (у формі обміну листами) між Європейським Союзом, з однієї сторони, та Україною, з іншої сторони, про зупинення фінансових зобов'язань України щодо її участі в усіх програмах Європейського Союзу, що застосовується починаючи з 1 січня 2021 року.

Згідно із пунктом 1 статті 4 Угоди без шкоди для повноважень Комісії, Європейського управління з питань запобігання зловживанням та шахрайству (OLAF) та Рахункової палати Європейського Союзу щодо моніторингу та оцінювання Європейського оборонного фонду, участь України в цій Програмі підлягає постійному моніторингу на засадах партнерства за участю Комісії та України.

У пункті 2 статті 4 Угоди вказано, що правила щодо належного фінансового управління, включаючи фінансовий контроль, відшкодування коштів та інші заходи протидії шахрайству стосовно фінансування Європейського Союзу згідно з цією Угодою, викладено в Додатку II до цієї Угоди.

Пунктом 1 статті 6 Угоди передбачено, що Угода набирає чинності з дати, коли Сторони повідомлять одна одну про завершення їхніх внутрішніх процедур, необхідних для набрання нею чинності. В пункті 2 цієї статті зазначено, що Угода застосовується з 1 січня 2026 року. Вона залишається чинною упродовж строку, необхідного для завершення всіх проєктів і заходів, що фінансуються з ЄОФ, всіх заходів, необхідних для захисту фінансових інтересів ЄС та дотримання всіх фінансових зобов'язань між Сторонами, що впливають із виконання цієї Угоди.

Головне науково-експертне управління Апарату Верховної Ради України у своєму Висновку від 10 вересня 2026 року (№ 16/03-2026/213655) зазначило, що не заперечує щодо можливості ратифікації Угоди.

За результатами розгляду на своєму засіданні 15 вересня 2026 року (протокол № 271) проєкту Закону України «Про ратифікацію Угоди між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, з іншої сторони, про участь України в Європейському оборонному фонді (ЄОФ)» (реєстр. № 0390 від 04.09.2026 р.) з урахуванням всього вищевикладеного та після детального

обговорення питання, Комітет Верховної Ради України з питань інтеграції України до Європейського Союзу прийняв рішення **внести законопроект на розгляд Верховної Ради України та рекомендувати прийняти його за основу і в цілому.**

Доповідачем з цього питання на пленарному засіданні Верховної Ради України визначено Міністра оборони України Євгенія Леонідовича Хмару, співдоповідачем – Голову Комітету Верховної Ради України з питань інтеграції України до Європейського Союзу Іванну Орестівну Климпуш-Цинцадзе.

Голова Комітету

І. КЛИМПУШ-ЦИНЦАДЗЕ

КОМІТЕТ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ з питань інтеграції України до Європейського Союзу

вул. М. Грушевського, 5, м. Київ, 01008, www.rada.gov.ua

Верховна Рада України

Відповідно до ст. 85 Конституції України та ст. 9 Закону України «Про міжнародні договори» надсилаємо на розгляд Верховної Ради України проект Закону України «Про ратифікацію Угоди про фінансування для здійснення заходів, передбачених Регламентом Європейської програми оборонної промисловості (ЄПОП), між Україною та Європейським Союзом» (реєстр. №0391 від 04.09.2026), внесений Президентом України.

Метою проекту Закону є виконання внутрішньодержавних процедур, необхідних для набрання чинності Угодою про фінансування для здійснення заходів, передбачених Регламентом Європейської програми оборонної промисловості (ЄПОП), між Україною та Європейським Союзом (далі – Угода), вчиненою 13 липня 2026 року в м. Києві.

Прийняття проекту Закону створить правові підстави для набрання чинності Угодою, яка визначає права та обов'язки України та Європейського Союзу щодо реалізації заходів у межах Інструменту підтримки України, передбаченого Регламентом (ЄС) 2025/2643 (далі – Регламент ЄПОП).

Інструмент підтримки України створено з метою сприяння відновленню, реконструкції та модернізації української оборонно-технологічної та промислової бази, підвищенню її готовності з огляду на можливість її майбутньої інтеграції до європейської оборонно-технологічної та промислової бази шляхом співробітництва між Україною та Європейським Союзом.

Враховуючи триваючу збройну агресію російської федерації проти України та необхідність нарощування спроможностей оборонно-промислового комплексу України, реалізація заходів у межах Інструменту підтримки України є стратегічно важливою та сприятиме:

- поглибленню оборонно-промислового співробітництва між Україною та Європейським Союзом, поступовій інтеграції української оборонно-технологічної та промислової бази до європейської оборонно-технологічної та промислової бази;
- створенню та нарощуванню виробничих потужностей українських підприємств оборонно-промислового комплексу відповідно до стандартів НАТО та інших відповідних стандартів;

- залученню українських підприємств оборонно-промислового комплексу до спільних з європейськими партнерами оборонних проєктів та закупівель продукції оборонного призначення;
- отриманню Україною та юридичними особами, заснованими в Україні, фінансової підтримки за рахунок коштів Європейського Союзу в межах Інструменту підтримки України;
- поступовому наближенню України до правил, стандартів, політик і практик Європейського Союзу.

Угодою визначаються права та зобов'язання України та Європейського Союзу щодо реалізації заходів, передбачених робочою програмою Європейської програми оборонної промисловості (EDIP) на 2026–2027 роки, що була ухвалена у грудні 2025 р. Фінансова підтримка Європейського Союзу надаватиметься у формі грантів, при цьому конкретні умови фінансування визначатимуться окремими грантовими угодами. Угода спрямована, зокрема, на поглиблення інтеграції оборонно-промислового комплексу України до європейської оборонно-технологічної та промислової бази, розвиток виробничих спроможностей і транскордонного співробітництва, а також поступове наближення України до відповідних правил, стандартів, політик і практик Європейського Союзу.

Угода встановлює комплексні вимоги щодо належного використання коштів Європейського Союзу, включаючи правила здійснення та відшкодування платежів, повернення коштів у разі невиконання встановлених умов, моніторинг, звітність, аудит, запобігання та протидію шахрайству, корупції, порушенням і конфлікту інтересів. Україна зобов'язується забезпечити можливість проведення перевірок Європейською Комісією, Європейським бюро з питань запобігання зловживанням (OLAF), Європейською прокуратурою (EPPO), де це застосовно, та Європейським судом аудиторів, а також належний доступ до відповідних документів, даних і приміщень. Окремо врегульовано питання застосування обмежувальних заходів ЄС, захисту класифікованої та конфіденційної інформації і персональних даних.

Угодою також передбачено механізми зупинення та припинення її дії, зокрема у разі порушення Україною взятих на себе зобов'язань або недотримання фундаментальних принципів, пов'язаних із правами людини, демократією та верховенством права, що відповідатиме положенням Закону України «Про міжнародні договори», а саме ст. 24 «Припинення та зупинення дії міжнародних договорів України». При цьому призупинення дії Угоди не тягне автоматичного припинення вже укладених грантових угод, якщо щодо них не прийнято окремого рішення. Угода регулюється правом Європейського Союзу,

за необхідності доповненим правом Бельгії, а спори щодо її законності, чинності, тлумачення або виконання віднесено до юрисдикції Суду Європейського Союзу.

Проект Закону розроблено відповідно до пункту “а” частини першої статті 13 Закону України “Про міжнародні договори України”, Регламенту Кабінету Міністрів України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 18 липня 2007 року № 950 (зі змінами), та висновку Міністерства юстиції України від 25 червня 2026 року № 94210/113742-26-26/442.

Реалізація акта не потребуватимуть додаткового фінансування з Державного чи місцевих бюджетів України.

Головне науково-експертне управління Апарату Верховної Ради України, проаналізувавши проєкт, враховуючи зазначене, а також погодження проєкту з Міністерством економіки та довкілля України, Міністерством фінансів України, Міністерством закордонних справ України, Міністерством цифрової трансформації України, Державною податковою службою України, Державною митною службою України, Державною аудиторською службою України, Державною службою фінансового моніторингу України, Службою безпеки України, Міністерством юстиції України, не заперечує щодо можливості ратифікації Угоди.

Комітет з питань інтеграції України до Європейського Союзу на своєму засіданні 15 вересня 2026 р. (протокол №271) розглянув проєкт Закону України «Про ратифікацію Угоди про фінансування для здійснення заходів, передбачених Регламентом Європейської програми оборонної промисловості (ЄПОП), між Україною та Європейським Союзом» (реєстр. №0391 від 04.09.2026) і ухвалив рішення рекомендувати Верховній Раді України прийняти його за основу та в цілому.

Доповідачем із зазначеного питання на пленарному засіданні Верховної Ради України пропонується Міністр оборони України Є. Хмара, співдоповідачем – Голова Комітету з питань інтеграції України до ЄС І. Климпуш-Цинцадзе.

Голова Комітету

І.О. КЛИМПУШ-ЦИНЦАДЗЕ

ВИСНОВОК

щодо проєкту Закону про внесення змін до деяких законів України щодо визначення суб'єктів підприємництва
(реєстр. № 15582 від 31.08.2026, Кабінет Міністрів України)¹

1. Загальна характеристика законопроєкту.

Законопроєкт, як зазначено в пояснювальній записці до нього, розроблено з метою встановити єдині, прозорі правила стосовно віднесення суб'єктів господарювання до категорій суб'єктів мікро-, малого та середнього підприємництва, забезпечити підвищення якості даних для формування політик, сприяти формуванню конкурентного середовища серед суб'єктів підприємництва, поглибити європейську інтеграцію України.

2. Належність законопроєкту за предметом правового регулювання до міжнародно-правових зобов'язань України в сфері європейської інтеграції та сфери дії права Європейського Союзу.

Предмет правового регулювання законопроєкту охоплюється положеннями Глави 10 «Політика у сфері промисловості та підприємництва» Розділу V «Економічне та галузеве співробітництво» Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію).

Правовідносини, які є предметом правового регулювання законопроєкту, в Європейському Союзі регулюються:

– *Рекомендацією Європейської Комісії № 2003/361/ЄС від 6 травня 2003 року про визначення мікро-, малих та середніх підприємств* (Official Journal L 124, 20.5.2003, р.36–41) (далі – Рекомендація Комісії 2003/361).

3. Відповідність законопроєкту міжнародно-правовим зобов'язанням України в сфері європейської інтеграції та праву ЄС.

¹ Комітет розглянув проєкт Закону на своєму засіданні 15 вересня 2026 року (протокол № 271) відповідно до статті 93 Регламенту Верховної Ради України.

За результатами правового аналізу проєкту Закону щодо його відповідності *acquis* ЄС та Угоді про асоціацію слід зазначити таке.

Проектом Закону пропонується внести зміни до Закону України «Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні» та Закону України «Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб» з метою приведення їх у відповідність до Рекомендації Комісії 2003/361, зокрема, пропонується:

- при визначенні категорії малих та середніх підприємств (МСП) застосовувати такі критерії, як середня кількість працівників в еквіваленті повної зайнятості за звітний період (календарний рік), обсяг чистого доходу від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) за звітний період (календарний рік) та/або балансову вартість активів станом на кінець звітного періоду (календарного року);

- суб'єктами мікропідприємництва визначати суб'єктів господарювання, у яких середня кількість працівників в еквіваленті повної зайнятості за звітний період (календарний рік) не перевищує 9 осіб та які відповідають принаймні одному з таких критеріїв: чистий дохід від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) за звітний період (календарний рік) не перевищує суму, еквівалентну 2 мільйонам євро; балансова вартість активів станом на кінець звітного періоду (календарного року) не перевищує суму, еквівалентну 2 мільйонам євро;

- суб'єктами малого підприємництва визначати суб'єктів господарювання, у яких середня кількість працівників в еквіваленті повної зайнятості за звітний період (календарний рік) не перевищує 49 осіб та які відповідають принаймні одному з таких критеріїв: чистий дохід від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) за звітний період (календарний рік) не перевищує суму, еквівалентну 10 мільйонам євро; балансова вартість активів станом на кінець звітного періоду (календарного року) не перевищує суму, еквівалентну 10 мільйонам євро;

- суб'єктами середнього підприємництва визначати суб'єктів господарювання, у яких середня кількість працівників в еквіваленті повної зайнятості за звітний період (календарний рік) не перевищує 249 осіб та які відповідають принаймні одному з таких критеріїв: чистий дохід від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) за звітний період (календарний рік) не перевищує суму, еквівалентну 50 мільйонам євро; балансова вартість активів станом на кінець звітного періоду (календарного року) не перевищує суму, еквівалентну 43 мільйонам євро;

- суб'єктами великого підприємництва визначати суб'єктів господарювання, які не відповідають критеріям для суб'єктів мікро-, малого та середнього підприємництва.

Відповідно до положень *статті 378 Угоди про асоціацію* Сторони розвивають та зміцнюють співробітництво з питань політики у сфері промисловості та підприємництва і таким чином покрощують умови для підприємницької діяльності для всіх суб'єктів господарювання з особливою увагою до малих та середніх підприємств (МСП). Поглиблене співробітництво має покращити адміністративну структуру та нормативно-правову базу для українських і європейських суб'єктів господарювання в Україні та ЄС та повинно ґрунтуватися на політиці ЄС щодо розвитку малого і середнього підприємництва та промисловості з урахуванням визнаних на міжнародному рівні принципів та практики в цих сферах.

Із цією метою Сторони, зокрема, співробітничать для впровадження стратегій розвитку МСП, що ґрунтується на принципах Європейської хартії малих підприємств, та проведення моніторингу процесу імплементації шляхом щорічного звітування та діалогу. Таке співробітництво також передбачає особливу увагу до мікропідприємств та підприємств ремісницького типу, які є надзвичайно важливим елементом економіки України та ЄС.

В преамбулі Європейської хартії малих підприємств зазначено, що малі підприємства повинні розглядатись як одна з основних рушійних сил інновацій, зайнятості, а також соціальної та локальної інтеграції до Європи. Із цієї причини потрібно створити найсприятливіше середовище для малого бізнесу та підприємництва.

Пунктами 1 та 2 статті 15 Хартії основоположних прав Європейського Союзу встановлено, що кожна людина має право на працю та вільний вибір роботи. Кожний громадянин Союзу має свободу шукати роботу, працювати та користуватися правом засновувати суб'єкт підприємницької діяльності та надавати послуги у будь-якій державі-члені.

В розділі 20 «Підприємництво та промислова політика» Національної програми адаптації законодавства України до права Європейського Союзу (acquis ЄС) зазначено, що «політика у сферах підприємництва та промисловості є ключовою складовою економічного розвитку ЄС. У межах внутрішнього ринку ЄС ця політика спрямована на формування сприятливого середовища для бізнесу, стимулювання інновацій, залучення інвестицій та підвищення продуктивності промисловості, особливо малих і середніх підприємств (МСП), які становлять основу європейської економіки.

Для України ця сфера є однією з основних у процесі євроінтеграції та відновлення економіки, де адаптація законодавства до права Європейського Союзу (acquis ЄС) сприятиме створенню передумов для повноцінної інтеграції у внутрішній ринок, розширенню доступу українських підприємств до програм підтримки ЄС, залученню інвестицій, модернізації виробництва та прискоренню

структурної трансформації економіки на засадах цифровізації, сталості та інноваційності. <...>

Разом із тим, чинна система визначення МСП потребує подальшої адаптації до вимог Рекомендації Комісії 2003/361. Зокрема, у законодавстві наразі відсутні визначення типів підприємств (автономні, партнерські, пов'язані), відсутній альтернативний критерій (баланс підприємства) та не виключено державні підприємства із категорії МСП, що може створювати розбіжності у практичному застосуванні».

Генеральним директором Європейської комісії з питань розширення та східного сусідства (DG ENEST) було надано наступні рекомендації, що поняття «автономні підприємства», «партнерські підприємства» та «пов'язані підприємства» у Рекомендації Комісії 2003/361 визначаються через конкретні порогові значення володіння/контролю, тоді як у проєкті Закону використовується загальне поняття «контроль» без визначення відповідних відсоткових критеріїв володіння або впливу.

Крім того, Європейська Комісія звернула увагу на відсутність чіткого визначення моменту, з якого материнське підприємство вважається таким, що здійснює контроль над дочірнім підприємством (*зокрема, чи йдеться про володіння 50 % або інше порогове значення*), що, на думку ЄК, може викликати додаткові питання під час оцінки законодавства України на предмет його відповідності *acquis* ЄС.

Додатково необхідно зазначити, що строк виконання цілі 5 «Імплементация Рекомендації Комісії 2003/361» розділу 20 «Підприємництво та промислова політика» Національної програми адаптації законодавства України до права Європейського Союзу (*acquis* ЄС) – липень 2026 року.

4. Висновок Комітету з питань інтеграції України до Європейського Союзу.

Проект Закону не суперечить Угоді про асоціацію, частково узгоджується із правом Європейського Союзу, та потребує доопрацювання у зв'язку із зазначеними зауваженнями.

Голова Комітету

І.О. КЛИМПУШ-ЦИНЦАДЗЕ

ВИСНОВОК
щодо проєкту Закону України
«Про внесення змін до Закону України "Про фізичну культуру і спорт"
щодо визначення загальних засад впровадження та адміністрування
публічних електронних реєстрів та інформаційно-комунікаційних систем»
(р. № 13648 від 15.08.2025, Кабінет Міністрів України)¹

1. Загальна характеристика законопроєкту.

Відповідно до пояснювальної записки проєкт Закону розроблено з метою закладення умов щодо створення, впровадження та використання електронних реєстрів, інформаційно-комунікаційних систем та сервісів, інформаційних ресурсів, електронних реєстрів для збору, зберігання, обробки даних та адміністрування процесів для реалізації державної політики у сфері фізичної культури та спорту.

2. Належність законопроєкту за предметом правового регулювання до міжнародно-правових зобов'язань України в сфері європейської інтеграції та сфери дії права Європейського Союзу.

За предметом правового регулювання проєкт Закону стосується сфери захисту прав людини (в частині права на повагу до приватного життя і захисту персональних даних) та охоплюється зобов'язаннями України відповідно до:

- 1) Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію);
- 2) Конвенції РЄ про захист прав людини і основоположних свобод;
- 3) Конвенції РЄ про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних.

У Європейському Союзі питання поваги до прав людини у частині захисту персональних даних, регулюється, зокрема:

- Договором про функціонування ЄС;
- Хартією основоположних прав ЄС;
- Регламентом Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/679 від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних і про вільний рух таких даних та про скасування Директиви 95/46/ЄС (Загальний регламент про захист даних, GDPR).

¹ Комітет розглянув проєкт Закону на своєму засіданні 15 вересня 2026 року (протокол № 271) відповідно до статті 93 Регламенту Верховної Ради України.

3. Відповідність законопроекту міжнародно-правовим зобов'язанням України в сфері європейської інтеграції та праву ЄС.

Проектом Закону пропонується створити та нормативно закріпити систему «Цифровий спорт», передбачивши її взаємодію з численними державними реєстрами та інформаційними системами, а також обмін даними, у тому числі персональними, зокрема з Єдиним державним демографічним реєстром (ЄДДР), Державним земельним кадастром, Реєстром будівель та споруд, Державним реєстром загальнообов'язкового державного соціального страхування, Єдиним реєстром зброї, інформаційно-телекомунікаційною системою прикордонного контролю «Гарт-1» Державної прикордонної служби України, Єдиною інформаційною системою соціальної сфери, Єдиним державним вебпорталом електронних послуг та освітньою системою.

Також проектом Закону передбачається отримання значного обсягу персональних даних з ЄДДР, у тому числі відомостей про батьків (усиновлювачів), опікунів, піклувальників та інших представників особи; відомостей про громадянство або його відсутність та підстави набуття громадянства України; відцифрованого образу обличчя особи тощо.

Водночас проектом Закону не обмежується доступ лише до згаданих вище персональних даних та вичерпного переліку баз даних чи систем, а зазначається про взаємодію з «іншими системами..», оброблення інформації та адміністрування процесів «інших даних» у сфері фізичної культури і спорту.

Таким чином, запропоноване проектом Закону регулювання створює потенційну можливість поєднання та комплексної обробки інформації про одну особу, отриманої з різних сфер її життя, що може створювати ризики для права на повагу до приватного життя та захисту персональних даних.

Відповідно до міжнародно-правових договорів та права ЄС з метою недопущення необґрунтованого втручання у право на повагу до приватного життя та захисту персональних даних доступ до таких даних, їх збирання та подальша обробка мають здійснюватися на законній підставі, для конкретних і чітко визначених цілей та в обсязі, необхідному і пропорційному визначеним цілям обробки, із дотриманням принципів мінімізації даних та обмеження у часі мети їх обробки.

У контексті відповідності проекту Закону міжнародно-правовим зобов'язанням України та праву Європейського Союзу зазначається таке.

Згідно зі статтею 15 Угоди про асоціацію Сторони домовились співробітничати з метою забезпечення належного рівня захисту персональних даних відповідно до найвищих європейських та міжнародних стандартів, зокрема відповідних документів Ради Європи.

Статтею 16 Договору про функціонування ЄС передбачено, що кожен має право на захист своїх персональних даних.

Відповідно до статті 8 Хартії основоположних прав людини ЄС кожен має право на захист персональних даних, що його стосуються. Такі дані повинні оброблятися виключно для визначених цілей та на підставі згоди зацікавленої особи або на іншій правомірній підставі, встановленій у законодавстві. Кожен

має право доступу до зібраних про нього даних та право виправляти помилки в них. Дотримання цих правил підлягає контролю незалежним органом влади.

Разом з тим, відповідно до численної практики Європейського суду з прав людини (ЄСПЛ) питання обробки персональних даних є втручанням у право особи на приватне і сімейне життя, гарантоване статтею 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Відповідно до пункту 2 статті 8 цієї Конвенції органи державної влади не можуть втручатися у здійснення цього права, за винятком випадків, коли втручання здійснюється згідно із законом і є необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної та громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб.

Також у своїх рішеннях ЄСПЛ часто наголошує, що національне законодавство не повинно допускати використання інформації особистого характеру способами, несумісними з гарантіями, які містяться в цій статті Конвенції. Національне законодавство повинно, зокрема, забезпечувати, щоб ці дані були достатніми і не надмірними для цілей їх зберігання і зберігалися в формі, що дозволяє встановити суб'єктів даних, не довше, ніж це необхідно для досягнення цілей зберігання цих даних. Національне законодавство повинне передбачати достатні гарантії ефективного захисту персональних даних, які зберігаються, від неналежного використання та зловживань (серед інших, рішення у справі «*S. and Marper v. The United Kingdom*» від 04.12.2008, заява № 30562/04).

Крім того, ЄСПЛ у своїх рішеннях зазначає, що втручання у приватне життя має бути не просто формально дозволене законом, а ґрунтуватися на законодавстві, яке забезпечує належні гарантії проти свавільного використання даних. При чому «закон» також повинен відповідати вимогам «якості закону», бути доступним, передбачуваним та достатньо точним, щоб особа могла передбачити його наслідки. У сфері захисту даних національне законодавство обов'язково має забезпечувати зрозумілі та детальні правила, що визначають обсяг та застосування відповідних заходів, а також мінімальні гарантії щодо, *inter alia*, тривалості, зберігання, використання, доступу третіх осіб, процедур збереження цілісності та конфіденційності даних і процедур їх знищення, забезпечуючи таким чином достатні гарантії проти ризику зловживання та свавілля на кожному етапі їх обробки (зокрема, остаточне рішення у справі «*Суріков проти України*» від 26.04.2017, заява № 42788/06).

Зазначені підходи кореспондують із принципами, закріпленими у статті 5 GDPR, згідно з якими персональні дані необхідно, зокрема, збирати для визначених, чітких і законних цілей і в подальшому не опрацьовувати у спосіб, що є несумісним з такими цілями; вважати достатніми і відповідними та обмежити їх мірою необхідності в них з огляду на цілі опрацювання («мінімізація даних»); зберігати в формі, що дозволяє ідентифікацію суб'єктів даних не довше, ніж це є необхідним для цілей їхнього опрацювання.

Аналогічні по суті положення передбачені статтею 5 Конвенції про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних.

З огляду на наведене проєкт Закону потребує доопрацювання щодо наступних положень.

1. Проєктом Закону передбачається отримання системою «Цифровий спорт» з ЄДДР відцифрованого образу обличчя особи для її ідентифікації та верифікації відомостей про неї.

З огляду на те, що обробка зображення обличчя за допомогою спеціальних технічних засобів з метою унікальної ідентифікації фізичної особи може становити обробку біометричних даних у розумінні статті 4(14) GDPR, необхідно в законі чітко визначити та обґрунтувати необхідність такої обробки, її конкретну мету, умови та обсяг, з урахуванням вимог статті 9 GDPR.

Відповідно до статті 9 GDPR біометричні дані віднесено до спеціальної категорії персональних даних. Обробка таких даних з метою однозначної ідентифікації фізичної особи забороняється, і можлива лише якщо це дозволено в спеціальних випадках, визначених цим Регламентом.

2. Проєктом Закону передбачається отримання системою «Цифровий спорт» значного обсягу персональних даних з ЄДДР, включаючи відомості про батьків (усиновлювачів), опікунів, піклувальників та інших представників, відомості про громадянство та підстави його набуття, реквізити документів, унікальний номер запису в ЄДДР та відцифрований образ обличчя особи, що видається надмірним для звичайного державного управління у сфері спорту.

При цьому із проєкту Закону не вбачається достатнього обґрунтування необхідності отримання кожної із зазначених категорій даних саме для верифікації відомостей (даних) про особу та ідентифікації особи у системі «Цифровий спорт». З огляду на принцип «мінімізації даних» необхідно забезпечити, щоб кожна категорія персональних даних, яка отримується або передається, була адекватною, релевантною та обмеженою обсягом, необхідним для досягнення чітко визначеної мети обробки, а також зберігалася не довше, ніж це необхідно для цілей її опрацювання.

3. Проєктом Закону передбачається електронна інформаційна взаємодія системи «Цифровий спорт» та передача даних із широким переліком публічних електронних реєстрів, а також з іншими інформаційними (автоматизованими), електронними комунікаційними та інформаційно-комунікаційними системами органів державної влади». При чому *користувачами* системи «Цифровий спорт» пропонується визначити не лише посадових осіб структурних підрозділів центральних органів виконавчої влади, місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, до повноважень яких належать питання у сфері фізичної культури та спорту, а й фізичних та юридичних осіб, що провадять свою діяльність у сфері фізичної культури і спорту, а також інших суб'єктів».

Такі положення не забезпечують достатньої передбачуваності правового регулювання та створюють ризик доступу до персональних даних поза межами, необхідними для досягнення конкретних і законних цілей їх обробки. Надання

доступу до інформаційних ресурсів не повинно передбачати можливості отримання великого обсягу інформації, що міститься у відповідному реєстрі чи системі, якщо така інформація не є необхідною для виконання конкретного завдання.

У зв'язку з цим у проєкті Закону доцільно встановити вичерпний перелік інформаційних систем, категорії даних, які можуть передаватися або отримуватися з кожної з них, конкретні цілі такої обробки, коло суб'єктів, уповноважених на доступ до відповідних даних, а також умови, обсяг і межі такого доступу.

Підсумовуючи наведене варто зазначити, що мета проєкту Закону щодо створення системи «Цифровий спорт» для адміністрування процесів державного управління у сфері фізичної культури і спорту не суперечить міжнародно-правовим зобов'язанням України та праву ЄС.

Водночас у запропонованій редакції проєкт Закону не забезпечує належної визначеності щодо правових підстав, цілей, обсягу та меж обробки персональних даних, а також не встановлює достатніх гарантій від їх надмірного, несумісного з визначеною метою або свавільного використання. У зв'язку з цим проєкт Закону потребує доопрацювання з метою забезпечення дотримання принципів законності, чітко визначеної мети, мінімізації даних та пропорційності втручання у право на повагу до приватного життя, відповідно до європейських стандартів у сфері захисту персональних даних.

4. Висновок Комітету з питань інтеграції України до Європейського Союзу.

Проєкт Закону за своєю метою **не суперечить** міжнародно-правовим зобов'язанням України, але потребує **доопрацювання** для забезпечення його відповідності праву ЄС та європейським стандартам в частині захисту персональних даних.

ВИСНОВОК

щодо проєкту Закону України про внесення змін до Митного кодексу України щодо особливостей здійснення митних формальностей щодо товарів, які переміщуються (пересилаються) через митний кордон України у міжнародних поштових та експрес-відправленнях (реєстр. 15460 від 31.07.2026 р., Кабінет Міністрів України)¹

1. Загальна характеристика законопроєкту.

Проєкт Закону «Про внесення змін до Митного кодексу України щодо особливостей здійснення митних формальностей щодо товарів, які переміщуються (пересилаються) через митний кордон України у міжнародних поштових та експрес-відправленнях» (далі – законопроєкт) розроблено з метою гармонізації законодавства України з питань митної справи з правом Європейського Союзу, а також узгодження законодавства України з питань митної справи з нормами змін до податкового законодавства України щодо оподаткування податком на додану вартість операцій з ввезення товарів на митну територію України, зокрема придбаних згідно з правилами дистанційного продажу.

2. Належність законопроєкту за предметом правового регулювання до міжнародно-правових зобов'язань України в сфері європейської інтеграції та сфери дії права Європейського Союзу.

Предмет правового регулювання законопроєкту охоплюється положеннями Глави 5 «Митні питання та сприяння торгівлі» Розділу IV «Торгівля і питання, пов'язані з торгівлею» Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію).

Правовідносини, які є предметом правового регулювання законопроєкту, в Європейському Союзі регулюються, зокрема:

- Регламентом Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 952/2013 від 9 жовтня 2013 року про встановлення Митного кодексу Союзу (далі – Регламент 952/2013);
- Делегованим регламентом Комісії (ЄС) 2015/2446 від 28 липня 2015 року на доповнення Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 952/2013 стосовно детальних правил щодо певних положень Митного кодексу Союзу (далі – Делегований регламент 2015/2446);

¹ Комітет розглянув проєкт Закону на своєму засіданні 15 вересня 2026 року (протокол № 271) відповідно до статті 93 Регламенту Верховної Ради України.

- Імплементаційним регламентом Комісії (ЄС) 2015/2447 від 24 листопада 2015 року щодо детальних правил імплементування певних положень Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 952/2013 про встановлення Митного кодексу Союзу (далі – Імплементаційний регламент 2015/2447);
- Регламентом Ради (ЄС) № 1186/2009 від 16 листопада 2009 року про встановлення у Співтоваристві системи звільнень від сплати мита (кодифікована версія) (далі – Регламент 1186/2009);
- Директивою Ради 2006/112/ЄС від 28 листопада 2006 року про спільну систему податку на додану вартість (далі – Директива 2006/112/ЄС);
- Директивою Ради 2007/74/ЄС від 20 грудня 2007 року про звільнення від податку на додану вартість та акцизного збору товарів, що ввозяться особами, які подорожують з третіх країн (далі – Директива 2007/74/ЄС);
- Регламентом Ради (ЄС) 2026/382 від 11 лютого 2026 року про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 1186/2009 щодо скасування звільнення від ввізного мита на основі порогового значення (далі – Регламент 2026/382);
- Делегованим регламентом Комісії (ЄС) 2026/1022 від 30 квітня 2026 року про внесення змін до Делегованого регламенту (ЄС) 2015/2446 щодо визначень, митних декларацій та елементів даних, пов'язаних із тимчасовим митом у розмірі 3 євро на дистанційний продаж імпортованих товарів у відправленні з *intrinsic value*, що не перевищує 150 євро (далі – Делегований регламент 2026/1022).

3. Відповідність законопроекту міжнародно-правовим зобов'язанням України в сфері європейської інтеграції та праву ЄС.

Законопроектом запропоновано:

визначити особливості застосування курсів валют для цілей здійснення нарахування та сплати податку на додану вартість за операціями з дистанційного продажу товарів;

визначити повноваження посадових осіб митних органів щодо здійснення митного контролю товарів, сумарна фактурна вартість яких не перевищує еквівалент 150 євро, які переміщуються (пересилаються) через митний кордон України у міжнародних поштових чи експрес-відправленнях, та особливості відповідальності таких осіб у разі невиконання митних формальностей;

визначити способи та особливості декларування товарів, що переміщуються (пересилаються) через митний кордон України у міжнародних поштових та експрес-відправленнях;

визначити момент виникнення обов'язку зі сплати митних платежів у разі ввезення на митну територію України товарів, придбаних згідно з правилами дистанційного продажу товарів;

включити підприємства електронного інтерфейсу, посередників, визначених підприємствами електронного інтерфейсу, до категорії осіб, на яких покладено обов'язок із сплати митних платежів;

встановити особливі умови забезпечення та сплати податку на додану вартість з операцій з дистанційного продажу товарів;

визначити вимоги до обліку підприємств електронного інтерфейсу – нерезидентів, їхніх посередників, підприємств електронного інтерфейсу – резидентів;

установити перехідний період для посадових осіб підприємств електронного інтерфейсу, посередників підприємств електронного інтерфейсу, операторів поштового зв'язку, експрес-перевізників щодо звільнення від адміністративної відповідальності, встановленої Митним кодексом України, за правопорушення, пов'язані з неповною та/або несвоєчасною сплатою податку на додану вартість щодо товарів, сумарна фактурна вартість яких не перевищує 150 євро, що переміщуються (пересилаються) на митну територію України у міжнародних поштових та експрес-відправленнях, за умови сплати такого податку в повному обсязі.

Відповідно до статті 84 Угоди про асоціацію поступове наближення до митного законодавства ЄС, як це визначено в стандартах ЄС та міжнародних стандартах, здійснюється згідно з Додатком XV до цієї Угоди.

Додаток XV до Угоди про асоціацію, у редакції Рішення №1/2022 Комітету асоціації Україна–ЄС у торговельному складі від 25 жовтня 2022 року, передбачає наближення законодавства України безпосередньо до Регламенту №952/2013 про встановлення Митного кодексу Союзу.

Регламент 952/2013 встановлює єдину правову рамку функціонування митного союзу ЄС, визначаючи права та обов'язки осіб у сфері митного законодавства, повноваження митних органів, порядок переміщення товарів через зовнішній митний кордон Союзу, митні формальності, митні процедури, порядок справляння імпортного та експортного мита, а також правила здійснення митного контролю.

Його ключовою метою є забезпечення єдиного та уніфікованого застосування митного законодавства на всій митній території Союзу, одночасно сприяючи легальній міжнародній торгівлі, спрощенню митних процедур, захисту фінансових інтересів ЄС, безпеці ланцюгів постачання та ефективному митному контролю. Стаття 3 прямо визначає митні органи як органи, відповідальні за нагляд за міжнародною торгівлею Союзу.

Додаток XXVIII до Глави 4 «Оподаткування» розділу V «Економічне і галузеве співробітництво» Угоди про асоціацію передбачає, що Україна зобов'язується поступово наблизити своє законодавство до законодавства ЄС щодо застосування Директиви 2006/112/ЄС про спільну систему податку на додану вартість протягом 5 років з дати набрання чинності цією Угодою, за винятком статей 5-8, 20, 33, 40-42, 79, 100-101, 123-130, 140-142, 145, 146 (1(«В»)), 147, 155, 164-166, 170-171, 175, 203, 205, 209, 210, 212, 219, 238-240, 245, 254, 258, 274-280, 293-294, 370-395, 396-400, 402-410, 411-413 (положення, що застосовуються до держав-членів ЄС); статей 281-294, 295-305, 306-325, 326-332, 333-343, 348-349, 358-369 (щодо спеціальних податкових режимів).

Директива Ради 2006/112/ЄС від 28 листопада 2006 року про спільну систему податку на додану вартість встановлює гармонізовану правову основу функціонування ПДВ у державах-членах ЄС. Вона визначає загальні

принципи справляння ПДВ як загального податку на споживання, що застосовується до постачання товарів і послуг, внутрішньосоюзних придбань товарів та імпорту. Директива встановлює правила щодо платників податку, об'єкта оподаткування, місця постачання товарів і послуг, моменту виникнення податкового зобов'язання, бази оподаткування, ставок, звільнень від оподаткування, права на відрахування вхідного ПДВ та обов'язків платників щодо декларування і сплати податку.

Делегований регламент Комісії 2015/2446 від 28 липня 2015 року доповнює Регламент 952/2013 (Митний кодекс Союзу), встановлюючи детальні правила щодо окремих його положень. Він конкретизує елементи митного регулювання, повноваження щодо деталізації яких були делеговані Європейською Комісією відповідно до статті 290 ДФЄС². Регламент охоплює, зокрема, правила митного представництва, митних рішень, статусу та митної вартості товарів, гарантій, митного декларування, спрощених митних процедур, тимчасового зберігання та застосування окремих митних процедур.

Імплементативний регламент Комісії 2015/2447 від 24 листопада 2015 року встановлює детальні процедурні правила, необхідні для однакового застосування окремих положень Регламенту № 952/2013, яким встановлено Митний кодекс Союзу. Зокрема, він визначає практичний порядок здійснення митних формальностей і процедур, подання та опрацювання митних декларацій та інших митних даних, обміну інформацією між митними органами, застосування спрощень, митного контролю, транзиту, тимчасового зберігання, експорту та інших митних процедур.

Регламент 2026/382 вносить зміни до Регламенту № 1186/2009, встановлюючи перехідний режим оподаткування митом товарів у відправленнях, дійсна вартість яких не перевищує 150 євро. Починаючи з 1 липня 2026 року, скасовується попереднє звільнення таких товарів від ввізного мита та запроваджується тимчасове мито у розмірі 3 євро за кожен товарну позицію для цілей відповідного декларування у відправленні.

Використовуване законопроектом поняття «сумарна фактурна вартість» є близьким до критерію *intrinsic value*, який право ЄС використовує щодо посилок малої вартості, однак ці поняття не є юридично тотожними. На відміну від українського поняття сумарної фактурної вартості, пункт 48 статті 1 Делегованого регламенту 2015/2446 містить спеціальне автономне визначення дійсної вартості як ціни самих товарів та прямо встановлює правила щодо неврахування транспортних і страхових витрат, а також податків і зборів. Тому використання у законопроекті порогу 150 євро на основі «сумарної фактурної вартості» не забезпечує точного відтворення критерію «дійсної вартості», застосовуваного у відповідному *acquis* ЄС.

Положення законопроекту потребують уточнення в частині визначення кола покупців (замовників), якщо відповідна норма обмежує їх виключно фізичними особами. Відповідно до статті 14(4)(2) Директиви 2006/112

²Договір про функціонування Європейського Союзу

дистанційний продаж товарів, імпортованих з третіх територій або третіх країн, може здійснюватися, зокрема, на користь неоподатковуваної юридичної особи, внутрішньосоюзні придбання якої не підлягають оподаткуванню ПДВ відповідно до статті 3(1), а також іншої неоподатковуваної особи. Отже, обмеження поняття покупця лише фізичною особою звужує сферу відповідного регулювання порівняно з Директивою 2006/112.

У контексті запропонованого законопроектном механізму сплати митних платежів необхідно враховувати принципову відмінність між правом ЄС та положеннями законопроекту. Законопроектном пропонується, доповнити статтю 4 «Визначення основних термінів та понять», передбачивши, що до митних платежів також входить податок на додану вартість за операціями з дистанційного продажу товарів. Регламент 952/2013 — визначає «митний борг» як обов’язок особи сплатити суму ввізного або вивізного мита, а «ввізне мито» — як митний збір, що підлягає сплаті при імпорті товарів. ПДВ при імпорті має самостійну податково-правову природу та регулюється насамперед Директивою 2006/112/ЄС про спільну систему ПДВ. Директива 2006/112/ЄС у певних випадках пов’язує момент виникнення обов’язку зі сплати ПДВ із моментом виникнення обов’язку зі сплати митних зборів. Таке узгодження моментів виникнення зобов’язань має процедурний характер і не перетворює ПДВ на ввізне мито або складову митного боргу.

Законопроект запроваджує спеціальний порядок для дистанційного продажу товарів, за якого обов’язок щодо ПДВ може покладатися на підприємство електронного інтерфейсу або його посередника. Натомість митний борг у системі права ЄС пов’язаний із ввізним чи вивізним митом і визначається за правилами Митного кодексу Союзу. Відповідно, ототожнення цих двох категорій призводитиме до перенесення на ПДВ правил щодо митного боргу, гарантій, боржника або стягнення митних зборів, хоча в *acquis* ЄС відповідні правовідносини мають різні правові підстави.

Щодо застосування митних процедур до товарів, сумарна фактурна вартість яких не перевищує еквівалент 150 євро, які переміщуються (пересилаються) через митний кордон України у міжнародних поштових чи експрес-відправленнях необхідно зауважити, що станом на 1 липня 2026 року Європейський Союз скасував попереднє звільнення від ввізного мита для посилок низької вартості з дійсною вартістю до 150 євро. На перехідний період до 1 липня 2028 року для таких відправлень, за умов, установлених статтею 2 Регламенту 2026/382, застосовується тимчасове ввізне мито у розмірі 3 євро за товарну позицію для цілей відповідного декларування. Отже, у чинному праві ЄС 150 євро вже не є межею між товарами, що ввозяться без сплати ввізного мита, та товарами, що підлягають оподаткуванню ввізним митом.

Крім того, відповідно до права ЄС товари, що ввозяться до ЄС і не підпадають під спеціальне звільнення або інший пільговий режим, а підпадають під застосування митно-тарифних правил Союзу, розмір належного ввізного мита визначається відповідно до Спільного митного тарифу, походження товарів та інших застосовних правил і в окремих випадках може становити 0%. Отже формулювання законопроекту, відповідно

до якого товари, сумарна митна вартість яких перевищує еквівалент 150 євро, підлягають оподаткуванню ввізним митом, не є точною імплементацією відповідного підходу права ЄС. Поріг у 150 євро у праві ЄС не є загальним критерієм, який визначає виникнення обов'язку зі сплати ввізного мита або застосування митного тарифу. Для товарів, дійсна вартість яких перевищує 150 євро, саме перевищення цього порогу не визначає ані факт виникнення митного боргу, ані ставку ввізного мита. Застосовуються загальні правила митно-тарифного регулювання Союзу, відповідно до яких ставка мита визначається, зокрема, залежно від тарифної класифікації товару, його походження та інших передбачених законодавством ЄС обставин.

Відповідно до статті 158 Митного кодексу Союзу загальним правилом є те, що товари, які поміщуються під митну процедуру, повинні бути охоплені митною декларацією незалежно від їх вартості. Водночас право ЄС передбачає диференційовані набори даних митних декларацій для окремих категорій товарів. Зокрема, відповідно до статті 143а Делегованого регламенту 2015/2446 товари у відправленні з дійсною вартістю не більше 150 євро, продані в межах дистанційного продажу імпортованих товарів, можуть декларуватися для випуску у вільний обіг на основі спеціального набору даних Н7. Відповідно до статті 144 цього Регламенту поштовий оператор може подати митну декларацію Н6 зі скороченим набором даних щодо товарів, що перевозяться під його відповідальністю, вартість яких не перевищує 1000 євро та які не підпадають під заборони чи обмеження. Н1 є загальною декларацією для випуску товарів у вільний обіг. Н6 та Н7, таким чином, є не реєстрами, що замінюють митну декларацію, а безпосередньо митними деклараціями, для яких законодавством ЄС встановлено спеціальні набори даних.

На відміну від такого підходу, законопроект пропонує самостійну конструкцію, відповідно до якої тимчасові та додаткові реєстри міжнародних поштових та експрес-відправлень “замінюють митні декларації”. Цей підхід має системний характер: реєстр використовується законопроектом як підстава для декларування, випуску товарів, визначення моменту застосування ставок, гарантування, митного контролю та оформлення результатів огляду.

Положення законопроекту про можливість декларування товарів одержувачем у разі, якщо експрес-перевізник не здійснює декларування, у цілому узгоджується з правом ЄС. Водночас положення, яке пов'язує визначену експрес-перевізником неможливість здійснення декларування з автоматичним незастосуванням правил дистанційного продажу, не відтворює підхід Директиви 2006/112/ЄС. Технічна або організаційна можливість конкретного експрес-перевізника здійснювати митне декларування не є критерієм ані для визначення операції як дистанційного продажу, ані сама по собі для припинення застосування відповідного спеціального режиму оподаткування.

Законопроект встановлює для товарів, що ввозяться згідно з правилами дистанційного продажу, єдиний розмір забезпечення сплати митних платежів — суму, еквівалентну 100 000 євро, незалежно від фактичного або прогнозованого обсягу відповідних зобов'язань конкретного суб'єкта. Такий

механізм не відтворює систему визначення розміру гарантії, передбачену Митним кодексом Союзу. Стаття 90(1) Митного кодексу Союзу не встановлює випадків, у яких надання гарантії є обов'язковим, а визначає розмір гарантії у випадках, коли обов'язок її надання встановлений відповідними положеннями митного законодавства. Якщо надання гарантії є обов'язковим і точний розмір ввізного або вивізного мита, що відповідає митному боргу, та інших платежів може бути достовірно встановлений на момент вимоги гарантії, її розмір установлюється на рівні такої точної суми. Якщо точну суму визначити неможливо, гарантія встановлюється на рівні максимальної суми ввізного або вивізного мита та інших платежів, які виникли або можуть виникнути, за оцінкою митних органів. Загальний підхід права ЄС полягає не у встановленні однакової наперед визначеної суми гарантії для всіх суб'єктів, а у визначенні її розміру залежно від суми існуючого або потенційного митного боргу та, у передбачених випадках, інших платежів. Крім того, стаття 95 Митного кодексу Союзу допускає за встановлених умов використання комплексної гарантії у зменшеному розмірі або звільнення від гарантії.

Директива 2006/112/ЕС також не містить вимоги щодо забезпечення сплати ПДВ при імпорті або ПДВ у межах спеціального режиму дистанційних продажів у фіксованому розмірі 100 000 євро. Водночас Директива залишає державам-членам певну свободу щодо встановлення детальних правил сплати імпортного ПДВ та заходів, необхідних для забезпечення його правильного справляння. Тому саме по собі встановлення національного механізму гарантування не може бути визнано несумісним з Директивою лише через відсутність його прямого аналога. Однак фіксована гарантія у розмірі 100 000 євро не є вимогою *acquis* ЄС і потребує окремого обґрунтування, зокрема щодо її необхідності та пропорційності.

Окремо слід враховувати співвідношення передбаченої законопроектом «індивідуальної гарантії щодо товарів, що ввозяться на митну територію України згідно з правилами дистанційного продажу товарів (опційної гарантії)» та поняття *optional guarantee* у Митному кодексі Союзу. Стаття 91 Митного кодексу Союзу дійсно має назву «*Optional guarantee*». Водночас вона за статтею 91 не є окремим спеціальним видом гарантії для дистанційного продажу товарів або електронної торгівлі. Митний кодекс Союзу не встановлює дистанційний спосіб продажу товару через електронний інтерфейс як самостійну підставу для застосування спеціального виду митної гарантії. Система гарантій Митного кодексу Союзу пов'язана з існуючим або потенційним митним боргом та, у передбачених випадках, іншими платежами, що виникають у зв'язку з імпортом або експортом товарів, а також із відповідними операціями, деклараціями та митними процедурами.

У праві ЄС також відсутній загальний поріг у 10 000 євро, до якого несупроводжуваний багаж мандрівника декларується за процедурою, аналогічною запропонованій законопроектом. Не передбачено й загальної ставки ввізного мита 10% для товарів у такому багажі вартістю від 150 до 10 000 євро.

4. Висновок Комітету з питань інтеграції України до Європейського Союзу.

Положення проєкту закону **не суперечать** міжнародно-правовим зобов'язанням України в сфері європейської інтеграції, однак окремі положення законопроєкту не повністю враховують право Європейського Союзу та **потребують доопрацювання** з урахуванням висловлених зауважень.

ВИСНОВОК

**щодо проєкту Закону України про внесення змін до Податкового кодексу України щодо особливостей оподаткування податком на додану вартість операцій з дистанційного продажу товарів, які переміщуються (пересилаються) через митний кордон України у міжнародних поштових та експрес-відправленнях
(реєстр.№ 16051 від 07.09.2026, Кабінет Міністрів України)¹**

1. Загальна характеристика законопроєкту.

Законопроєкт розроблено з метою удосконалення оподаткування операцій електронної торгівлі та окремих питань адміністрування податку на додану вартість; гармонізації національного податкового законодавства з правом Європейського Союзу; виконання умови, визначеної у додатку І «Заходи політики щодо структурних реформ» Меморандуму про взаєморозуміння між Україною як Позичальником та Європейським Союзом як Кредитором, ратифікованого Законом України від 28.05.2026 № 4892-IX, а також зобов'язань, взятих Україною відповідно до Меморандуму про економічну та фінансову політику з МВФ.

2. Належність законопроєкту за предметом правового регулювання до міжнародно-правових зобов'язань України в сфері європейської інтеграції та сфери дії права Європейського Союзу.

Предмет правового регулювання законопроєкту охоплюється положеннями Глави 4 «Оподаткування» Розділу V «Економічне та галузеве співробітництво» та Глави 2 «Загальні та прикінцеві положення» Розділу VII «Інституційні, загальні та прикінцеві положення» Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію).

Правовідносини, які є предметом правового регулювання законопроєкту, в Європейському Союзі регулюються:

- Директивою Ради ЄС № 2006/112/ЄС від 28.11.2006 року про спільну систему податку на додану вартість (далі – Директива 2006/112);
- Директивою Ради 2006/79/ЄС від 05 жовтня 2006 року про звільнення

¹ Комітет розглянув проєкт Закону на своєму засіданні 15 вересня 2026 року (протокол №271) відповідно до статті 93 Регламенту Верховної Ради України.

від податків на імпорт малих партій некомерційних товарів з третіх країн (далі – Директива 2006/79/ЄС);

- Директивою Ради ЄС 2015/849 від 20 травня 2015 року про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму, про внесення змін до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 648/2012 та про скасування Директиви Європейського Парламенту і Ради 2005/60/ЄС та Директиви Комісії 2006/70/ЄС (далі – Директива 2015/849).

3. Відповідність законопроекту міжнародно-правовим зобов'язанням України в сфері європейської інтеграції та праву ЄС.

Додаток XXVIII до Глави 4 «Оподаткування» розділу V «Економічне і галузеве співробітництво» Угоди про асоціацію передбачає, що Україна зобов'язується поступово наблизити своє законодавство до законодавства ЄС щодо застосування Директиви 2006/112/ЄС про спільну систему податку на додану вартість протягом 5 років з дати набрання чинності цією Угодою, за винятком статей 5-8, 20, 33, 40-42, 79, 100-101, 123-130, 140-142, 145, 146 (1 («В»)), 147, 155, 164-166, 170-171, 175, 203, 205, 209, 210, 212, 219, 238-240, 245, 254, 258, 274-280, 293-294, 370-395, 396-400, 402-410, 411-413 (положення, що застосовуються до держав-членів ЄС); статей 281-294, 295- 305, 306-325, 326-332, 333-343, 348-349, 358-369 (щодо спеціальних податкових режимів).

Директива 2006/112/ЄС встановлює спільну систему податку на додану вартість у Європейському Союзі та визначає перелік оподатковуваних операцій, правила визначення місця постачання, момент виникнення податкових зобов'язань, базу оподаткування, порядок застосування ставок і звільнень, а також обов'язки платників податку щодо обліку, звітності та сплати, право на податковий кредит при веденні господарської діяльності.

В частині регулювання дистанційних продажів Директива 2006/112/ЄС охоплює постачання товарів, що транспортуються постачальником кінцевим споживачем, із визначенням місця постачання за місцем завершення транспортування. Для таких операцій передбачено спеціальні схеми, які дозволяють декларувати і сплачувати податок на додану вартість (далі ПДВ) через одну державу-член (державу ідентифікації) незалежно від держав споживання. У разі застосування спеціальної схеми для імпортованих товарів податкове зобов'язання виникає на етапі продажу, а імпорт може звільнитися від ПДВ за умови дотримання встановлених вимог. За відсутності застосування спеціальних схем оподаткування здійснюється за загальними правилами, включаючи сплату податку при імпорті.

Директива Ради 2006/79/ЄС встановлює правила звільнення від податку на додану вартість імпорту малих партій товарів некомерційного характеру. Директива визначає, що звільнення застосовується до товарів, які надсилаються безоплатно, мають випадковий характер та призначені для особистого або сімейного використання отримувача без ознак комерційної діяльності. Норми

Директиви передбачають вартісні пороги, в межах яких імпорт таких товарів звільняється від ПДВ, а також встановлюють обмеження щодо окремих категорій товарів, зокрема алкоголю, тютюнових виробів, парфумів і кави, для яких визначено спеціальні кількісні межі або виключення із звільнення.

Законопроектом передбачається: визначити терміни “дистанційний продаж товарів”, “електронний інтерфейс”, “підприємство електронного інтерфейсу”, “посередник підприємства електронного інтерфейсу”, “правила дистанційного продажу товарів”;

Зокрема пропонується визначити *дистанційний продаж товарів* як «постачання з використанням електронного інтерфейсу товарів (крім підакцизних), сумарна фактурна вартість яких не перевищує еквівалент 150 євро, які відправляються або транспортуються особою, яка здійснює постачання, або від її імені, якщо така особа опосередковано бере участь у перевезенні або відправленні товарів, з території іншої країни на митну територію України *фізичній особі* (покупцю)».

В цій частині положення законопроекту не повною мірою узгоджуються з положеннями Директиви 2006/112, зокрема статті 14(4)(2), відповідно до якої термін «дистанційні продажі товарів, що імпортовані з третіх територій або третіх країн» означає постачання товарів, що їх відправляють або перевозять постачальники або за їхнім дорученням, у тому числі якщо постачальники опосередковано беруть участь у перевезенні або відправленні товарів, з третьої території або третьої країни, замовникам у державі-члені, в разі виконання низки умов, зокрема коли постачання товарів здійснюється для оподаткованої особи або неоподаткованої *юридичної особи*, придбання якими товарів у межах Співтовариства не оподатковують ПДВ згідно зі статтею 3(1), або для будь-якої іншої неоподаткованої особи та якщо товари, що їх постачають, не є ані новими транспортними засобами, ані товарами, що їх постачають після монтажу або встановлення, з випробувальним пробігом чи запуском або без нього, від постачальника або за його дорученням.

Тобто, відповідно до норм Директиви 2006/112 покупцем може бути не тільки фізична особа, а й юридична особа, яка є неоподаткованою особою. Зазначене зауваження також стосується запропонованих у законопроекті визначень термінів «підприємство електронного інтерфейсу», «електронний інтерфейс для цілей правил дистанційного продажу товарів» та статті 191-1 проекту Закону «Особливості оподаткування операцій з дистанційного продажу товарів, що ввозяться на митну територію України у міжнародних поштових та експрес-відправленнях».

Статтю 197 Податкового кодексу України (далі ПКУ) пропонується доповнити пунктом, відповідно до якого «Звільняються від оподаткування операції із ввезення на митну територію України товарів (крім підакцизних), сумарна фактурна вартість яких не перевищує еквівалент 150 євро, у несупроводжуваному багажі». Таке положення не повністю узгоджується з вимогами Глави 7 «Спеціальні положення щодо декларування та сплати ПДВ

при імпорті» Директиви 2006/112, якою передбачається, що «якщо, спеціальна схема, зазначена в секції 4 глави 6², не застосовується до імпортування відправлень товарів, внутрішня вартість яких не перевищує 150 євро, держава-член імпортування повинна дозволити особі, що пред'являє товари на митниці за дорученням особи, для якої призначено товари в межах Співтовариства, застосовувати спеціальні положення для декларування та сплати ПДВ при імпорті на товари, відправлення або перевезення яких закінчується у зазначеній державі-члені». При цьому, особа, для якої призначено товари, несе відповідальність за сплату ПДВ, а особа, що пред'являє товари на митниці на території Співтовариства, повинна стягнути ПДВ з особи, для якої призначено товари, та здійснити сплату такого ПДВ.

Змінами до статті 203 «Порядок надання податкової декларації та строки розрахунків з бюджетом» ПКУ законопроектом передбачається, що «Особа, відповідальна за нарахування та сплату до бюджету податку у разі здійснення дистанційного продажу товарів, *не складає податкові декларації за операціями з дистанційного продажу товарів*». Запропонована норма потребує врахування положень Секції 4 «Спеціальна схема для дистанційних продажів товарів, імпортованих з третіх територій або третіх країн» Директиви 2006/112, зокрема статті 369s якою передбачено, що «Оподатковувана особа, що застосовує цю спеціальну схему, або її посередник *подає електронними засобами державі-члену ідентифікації декларацію з ПДВ за кожний місяць, незалежно від того, чи здійснювалися дистанційні продажі товарів, що імпортовані з третіх територій або третіх країн*. Декларацію з ПДВ подають до кінця місяця, наступного після закінчення податкового періоду, охопленого декларацією». При цьому Декларація з ПДВ повинна відображати ідентифікаційний номер платника ПДВ, зазначений у статті 369q, та, для кожної держави-члена споживання, в якій ПДВ підлягає сплаті - загальну вартість, без урахування ПДВ, дистанційних продажів товарів, що імпортовані з третіх територій або третіх країн, стосовно яких виникли податкові зобов'язання з ПДВ протягом податкового періоду, а також загальну суму відповідного ПДВ залежно від ставки. У декларації також повинні бути вказані застосовні ставки ПДВ та загальна сума ПДВ, що підлягає сплаті.

Законопроектом пропонується передбачити звільнення від оподаткування податком на додану вартість із ввезення на митну територію України товарів, сумарна фактурна вартість яких не перевищує еквівалент 45 євро, для одного одержувача – фізичної особи в одній депеші від одного відправника – фізичної особи у міжнародних поштових відправленнях або в одному вантажі експрес-перевізника від одного відправника – фізичної особи у міжнародних експрес-відправленнях за умови, що такі товари надсилаються відправником одержувачу без будь-якої оплати, призначаються для особистого чи сімейного використання одержувачем, їх характеристики, кількість та регулярність ввезення не вказують

² Спеціальна схема дистанційних продажів товарів, що імпортовані з третіх територій або третіх країн

на те, що вони ввозяться з будь-якою комерційною метою. Зазначені положення законопроекту частково імплементують правила, закріплені в Директиві 2006/79, що регламентує звільнення від оподаткування товарів, які передаються фізичними особами (не суб'єктами економічної діяльності) іншим фізичним особам, і не носять комерційного характеру. Водночас відповідно до положень Директиви 2006/79, кількість товарів вартістю до 45 євро, які можуть бути звільненими від оподаткування ПДВ за правилами цих пропонованих положень законопроекту, має бути обмежена, а саме: парфуми: 50 грам, або туалетна вода: 0,25 літра або вісім унцій; кава: 500 грам, або кавові екстракти і есенції: 200 грам; чай: 100 грам, або чайні екстракти та есенції: 40 грам.

Законопроектом передбачається звільнення від оподаткування податком на додану вартість операції з дистанційного продажу товарів, операції з ввезення на митну територію України яких звільнено від оподаткування податком на додану вартість відповідно до пунктів 87-1 та 92 підрозділу 2 розділу XX “Перехідні положення” Податкового кодексу України (енергетичне обладнання та товари для забезпечення сил оборони України) та уточнюється норма щодо звільнення від оподаткування податком на додану вартість операцій з ввезення на митну територію України та постачання безпілотних літальних апаратів, а саме пропонуються виключити слова “без озброєння”. Асquis Європейського Союзу не передбачає звільнення від оподаткування операцій з ввезення на митну територію Союзу товарів, аналогічних тим, що зазначені у проекті Закону. Водночас, статтями 472 «Заходи, пов’язані з суттєвими інтересами безпеки» та 143 «Винятки, пов’язані із безпекою» Угоди про асоціацію передбачається, що жодне з положень цієї Угоди не можна тлумачити як таке, що не дозволяє будь-якій Стороні вживати будь-які заходи, які вживаються під час війни та ніщо в цій Угоді не перешкоджає Стороні вживати будь-яких заходів, які вона вважає необхідними для забезпечення власної безпеки, у випадку серйозних внутрішніх безпорядків, які порушують закон і громадський порядок, під час війни або серйозного міжнародного напруження, яке є загрозою війни, або для виконання взятих на себе зобов’язань з підтримання миру та міжнародної безпеки.

Законопроектом також пропонується встановити порядок визначення курсу валют при визначення підприємством електронного інтерфейсу належності постачання товарів, що підлягають ввезенню на митну територію України в міжнародних поштових та експрес-відправленнях, до дистанційного продажу товарів, та для здійснення нарахування та сплати податку на додану вартість по операціях з дистанційного продажу товарів (підлягає сплаті в національній валюті або в іноземній валюті (*долар США* або євро)); Варто зазначити, що Директива 2006/112 не передбачає сума ПДВ може бути встановлено в іноземній валюті. Відповідно до статті стаття 91 Директиви 2006/112 якщо елементи, які використовують для визначення бази оподаткування імпорту, виражені у валюті, іншій ніж валюта держави-члена, в якій відбувається визначення вартості, обмінний курс визначають згідно з положеннями Співтовариства щодо розрахування вартості для митних цілей.

Відповідно до Статті 369и Директиви 2006/112 декларацію з ПДВ складають в євро, а держави-члени, що не прийняли євро, можуть вимагати складання декларації з ПДВ у їхніх національних валютах.

Передбачені законопроектом зміни до Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» не суперечать положенням Директива 2015/849.

4. Висновок Комітету з питань інтеграції України до Європейського Союзу.

Положення проекту закону **не суперечать** міжнародно-правовим зобов'язанням України в сфері європейської інтеграції, водночас **потребують доопрацювання** з метою повного врахування положень Директиви 2006/112 та Директиви Ради 2006/79/ЄС.

ВИСНОВОК

щодо проєкту Закону України про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких інших законів України щодо перенесення термінів запровадження електронної простежуваності обігу алкогольних напоїв, тютюнових виробів та рідин, що використовуються в електронних сигаретах

(реєстр. 15532 від 21.08.2026 р., н. д. Д. Гетманцев та інші)¹

1. Загальна характеристика законопроекту.

Метою прийняття законопроекту є створення правових, організаційних і технічних умов для поетапного переходу до повноцінного функціонування Електронної системи та обов'язкового застосування електронної простежуваності обігу алкогольних напоїв, тютюнових виробів і рідин, що використовуються в електронних сигаретах, без порушення безперервності законного виробництва та обігу такої продукції.

2. Належність законопроекту за предметом правового регулювання до міжнародно-правових зобов'язань України в сфері європейської інтеграції та сфери дії права Європейського Союзу.

Предмет правового регулювання проекту закону 13548 охоплюється положеннями Глави 22 «Громадське здоров'я» Розділу V «Економічне та галузеве співробітництво» Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію).

Правовідносини, які є предметом правового регулювання законопроекту, в Європейському Союзі регулюються, зокрема:

- Директива Ради (ЄС) 2020/262 від 19 грудня 2019 року про загальний режим акцизного податку (нова редакція) (далі - Директива 2020/262);
- Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/40/ЄС від 3 квітня 2014 року про наближення законів, підзаконних нормативно-правових актів та адміністративних положень держав-членів щодо виробництва, представлення та продажу тютюнових виробів і супутніх продуктів та про скасування Директиви 2001/37/ЄС (далі - Директива 2014/40/ЄС).

¹ Комітет розглянув проєкт Закону на своєму засіданні 15 вересня 2026 року (протокол № 271) відповідно до статті 93 Регламенту Верховної Ради України.

- *Імплементаційний Регламент Комісії (ЄС) № 2018/574 від 15 грудня 2017 року про технічні стандарти для створення та забезпечення функціонування системи відстеження тютюнових виробів.*

3. Відповідність законопроекту міжнародно-правовим зобов'язанням України в сфері європейської інтеграції та праву ЄС.

Законопроектом пропонуються зміни до Податкового кодексу України, Закону України «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, спиртових дистилатів, біоетанолу, алкогольних напоїв, тютюнових виробів, тютюнової сировини, рідин, що використовуються в електронних сигаретах, та пального» та Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та інших законів України у зв'язку із запровадженням електронної простежуваності обігу алкогольних напоїв, тютюнових виробів та рідин, що використовуються в електронних сигаретах», якими передбачається перенесення термінів запровадження електронної простежуваності обігу алкогольних напоїв, тютюнових виробів та рідин, що використовуються в електронних сигаретах з 1 листопада 2026 року на 1 липня 2027 року.

У 2023 році з метою подальшого наближення національного законодавства до *acquis* ЄС у сфері акцизного оподаткування та простежуваності тютюнових виробів, зокрема вимог Директиви 2014/40/ЄС та Імплементаційного Регламенту (ЄС) № 2018/574, було прийнято Закон України від 29 червня 2023 року № 3173-IX «Про внесення змін до Податкового кодексу України та інших законів України у зв'язку із запровадженням електронної простежуваності обігу алкогольних напоїв, тютюнових виробів та рідин, що використовуються в електронних сигаретах», яким передбачено запровадження електронної системи простежуваності обігу відповідних підакцизних товарів.

Проект Закону не змінює запроваджену Законом України від 29 червня 2023 року № 3173-IX модель електронної простежуваності підакцизних товарів, а переважно коригує часові рамки її поетапного запровадження та відповідні перехідні положення. Зокрема, повноцінне введення Електронної системи у промислову експлуатацію переноситься з 1 листопада 2026 року на 1 липня 2027 року.

Відповідно змінюються строки використання паперових марок акцизного податку, застосування графічних елементів електронних марок, перехідного застосування санкцій та інших пов'язаних процедур. Також передбачено поетапну підготовку до запуску системи, зокрема реєстрацію визначених категорій економічних операторів протягом першого кварталу 2027 року та функціонування програмного забезпечення у тестовому режимі до 30 червня 2027 року.

Сам по собі перехідний період не суперечить праву ЄС, якщо він забезпечує фактичну спроможність системи виконувати визначені законом функції. Разом із тим, перенесення повноцінного запуску Електронної системи з 1 листопада 2026 року на 1 липня 2027 року є відхиленням від планового строку, визначеного Національною програмою адаптації

законодавства України до права Європейського Союзу (acquis ЄС), відповідно до якої запуск системи е-Акциз передбачено саме у листопаді 2026 року та може вплинути на оцінку Європейською Комісією достатності темпів і практичної реалізації наближення України до acquis, зокрема у сфері простежуваності тютюнових виробів.

4. Висновок Комітету з питань інтеграції України до Європейського Союзу.

Положення проєкту закону **не суперечать** міжнародно-правовим зобов'язанням України в сфері європейської інтеграції.

ВИСНОВОК

щодо проєкту Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг» щодо унормування питання розгляду і вирішення адміністративних справ у сфері надання публічних (електронних публічних) послуг» (реєстр. № 16032 від 04.09.2026, Кабінет Міністрів України)¹

1. Загальна характеристика законопроєкту

Метою законопроєкту, згідно з пояснювальною запискою, є унормування питання розгляду і вирішення адміністративних справ у сфері надання публічних (електронних публічних) послуг та узгодження термінології законодавства.

2. Належність законопроєкту за предметом правового регулювання до міжнародно-правових зобов'язань України у сфері європейської інтеграції та сфери дії права Європейського Союзу

Предмет правового регулювання законопроєкту охоплюється положеннями Глави 14 «Інформаційне суспільство» Розділу V «Економічне та галузеве співробітництво» Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію).

Правовідносини, які є предметом правового регулювання, у Європейському Союзі регулюються:

Регламентом Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 910/2014 від 23 липня 2014 року про електронну ідентифікацію та довірчі послуги для електронних транзакцій на внутрішньому ринку та про скасування Директиви 1999/93/ЄС (Official Journal L 257, 28.8.2014, pp. 73–114) (далі – Регламент (ЄС) № 910/2014);

Регламентом Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/679 від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних і про вільний рух таких даних, та про скасування Директиви 95/46/ЄС (Загальний регламент про захист даних) (Official Journal L 119, 4.5.2016, pp. 1–88) (далі – Регламент (ЄС) 2016/679);

Регламентом Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2018/1724 від 2 жовтня 2018 року про створення єдиного цифрового шлюзу для забезпечення доступу до інформації, процедур та послуг допомоги та вирішення проблем, а також про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 1024/2012 (Official Journal L 295, 21.11.2018, pp. 1–38) (далі – Регламент (ЄС) 2018/1724);

¹ Комітет розглянув проєкт Закону на своєму засіданні 15 вересня 2026 року (протокол № 271) відповідно до статті 93 Регламенту Верховної Ради України.

Директивою Європейського Парламенту і Ради 2006/123/ЄС від 12 грудня 2006 року про послуги на внутрішньому ринку (Official Journal L 376, 27.12.2006, pp. 36–68) (далі – Директива 2006/123/ЄС).

3. Відповідність законопроекту міжнародно-правовим зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції та праву ЄС

За результатами правового аналізу проекту Закону щодо його відповідності *acquis* ЄС та Угоді про асоціацію слід зазначити таке.

Згідно з листом Урядового офісу координації європейської та євроатлантичної інтеграції від 10.04.2026 № 9717/0/2-26 проект Закону 5 березня 2026 року направлено на експертизу до Європейської Комісії для отримання коментарів щодо його відповідності праву Європейського Союзу (*acquis* ЄС), а 9 квітня 2026 року отримано електронного листа Європейської Комісії, в якому зазначається, що Європейською Комісією підтримано зазначений законопроект, а також підкреслено, що прийняття цього закону стане важливою віхою в просуванні реформи державного управління.

Крім того, Дорожньою картою з питань реформи державного управління (далі – Дорожня карта), схваленою розпорядженням Кабінету Міністрів України від 14 травня 2025 року № 475, передбачено стратегічну ціль «Покращена доступність та якість публічних (електронних публічних) послуг» на виконання якої необхідно, зокрема, внести зміни до Закону України «Про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг» з метою узгодження із Законом України «Про адміністративну процедуру» (далі – ЗАП) та визначення особливостей розгляду і вирішення адміністративних справ під час надання публічних (електронних публічних) послуг (строк виконання – IV квартал 2026 року).

Прийняття проекту Закону також сприятиме реалізації рекомендацій, викладених у звіті Європейської Комісії про прогрес України у рамках Пакета розширення Європейського Союзу 2025 року: у 2026 році необхідно завершити приведення законодавства у відповідність та гармонізацію з ЗАП, у тому числі привести цифрові адміністративні процедури та підзаконні акти у відповідність з ЗАП.

1. Проектом Закону пропонується визначити терміни:

арифметичний контроль як автоматизовану перевірку правильності математичних обчислень та числових показників, зазначених у заяві (зверненні, запиті), що проводиться програмними засобами інформаційно-комунікаційних систем;

формато-логічний контроль як автоматизовану перевірку правильності заповнення відомостей заяви (звернення, запиту), що проводиться програмними засобами інформаційно-комунікаційних систем та передбачає перевірку відповідності формату полів (форматний контроль) і взаємозв'язків між відомостями (логічний контроль).

Право ЄС не містить окремих визначень цих термінів. Водночас стаття 6(2)(а) Регламенту (ЄС) 2018/1724 вимагає, щоб онлайн-процедури

забезпечували структуроване і зручне виконання процедурних вимог, а стаття 10(1)(d) – зрозумілу інформацію про вид і формат доказів. У разі обробки персональних даних мають враховуватися також статті 5(1)(c), 5(1)(d), 5(1)(f), 6, 25 і 32 Регламенту (ЄС) 2016/679 щодо мінімізації, точності, законності та безпеки обробки даних, а також захисту даних за задумом і за замовчуванням.

Таким чином, запропоновані визначення загалом відповідають підходу ЄС до цифровізації та якості даних.

2. Пункт 3 розділу 1 проєкту Закону передбачає, що відносини щодо прийняття, адміністративного оскарження, виконання та припинення дії адміністративних актів у сфері надання публічних (електронних публічних) послуг регулюються Законом України «Про адміністративну процедуру» з урахуванням спеціальних особливостей. Частини перша і друга нової статті 10¹ додатково закріплюють застосування принципів добросовісності, розсудливості, пропорційності, верховенства права, законності, юридичної визначеності, рівності, неупередженості, відкритості, своєчасності, ефективності, презумпції правомірності дій та вимог особи й офіційності.

Зазначені норми узгоджуються з:

статтями 41 та 47 Хартії основоположних прав Європейського Союзу щодо неупередженого, справедливого розгляду справи та вирішення її протягом розумного строку, а також ефективного засобу правового захисту;

статтями 10 та 13 Директиви 2006/123/ЄС щодо об'єктивності, неупередженості, прозорості, розумного строку та можливості оскарження дозвільних процедур.

3. Частиною третьою статті 10¹ проєкту Закону передбачається вважати право суб'єкта звернення на участь реалізованим шляхом повідомлення про прийняття заяви, стан її розгляду, виявлені недоліки або неповноту відомостей та прийняте рішення. Якщо всі відомості пройшли арифметичний і формато-логічний контроль та послуга надається автоматично, участь передбачається лише під час виявлення недоліків або неповноти. Якщо електронна перевірка всіх відомостей неможлива, застосовується Закон України «Про адміністративну процедуру» або спеціальні закони. Для провадження за ініціативою органу передбачається інформування про подію-підставу, початок провадження або першу процедурну дію. Для комплексної електронної послуги участь має забезпечуватися окремо щодо кожної послуги, яку бажає отримати заявник.

Такий підхід узгоджується зі статтею 6(2)(a)–(d) Регламенту (ЄС) 2018/1724 щодо електронного подання відомостей і доказів, автоматичного підтвердження отримання, електронного отримання результату та повідомлення про завершення процедури, а також зі статтею 10(1)(d) щодо виду і формату доказів.

Абзац другий частини третьої статті 10¹ встановлює, що отримання органом відомостей (документів) з інших державних електронних інформаційних ресурсів здійснюється шляхом електронної інформаційної взаємодії.

Це відповідає принципу одноразового подання даних. Стаття 14 Регламенту (ЄС) 2018/1724 передбачає технічну систему автоматизованого обміну доказами між компетентними органами держав-членів, а стаття 13(7) встановлює вимогу

щодо явного та поінформованого запиту користувача. Обмін має здійснюватися із забезпеченням безпеки, конфіденційності, цілісності та сумісності даних і з обмеженням їх використання метою конкретної процедури.

Частини четверта і п'ята статті 10¹ передбачають можливість оскарження результатів надання послуг та обов'язок мотивувати рішення, що негативно впливає на права, свободи чи законні інтереси особи. У цій частині положення узгоджуються зі статтею 47 Хартії та, у межах сфери дії Директиви 2006/123/ЄС, зі статтями 10(6) і 13 цієї Директиви.

4. Пункти 5 і 6 розділу 1 проєкту Закону уточнюють положення статей 6 і 7 Закону, замінюючи загальне посилання на електронний підпис формулою «удосконалений електронний підпис, що базується на кваліфікованому сертифікаті електронного підпису, або кваліфікований електронний підпис», а також доповнюючи статтю 6 словами «про електронну ідентифікацію».

Запропоновані зміни загалом відповідають статті 27(2) Регламенту (ЄС) № 910/2014, яка вимагає визнавати удосконалені електронні підписи на основі кваліфікованого сертифіката та кваліфіковані електронні підписи. Вони також узгоджуються зі статтями 25(1)–(2) і 26 цього Регламенту щодо юридичної сили електронних підписів, прирівнювання кваліфікованого підпису до власноручного та вимог до удосконаленого підпису.

4. Висновок Комітету з питань інтеграції України до Європейського Союзу

Проект Закону **не суперечить** цілям Угоди про асоціацію, міжнародно-правовим зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції та праву Європейського Союзу.

Голова Комітету

І. КЛИМПУШ-ЦИНЦАДЗЕ

ВИСНОВОК

**щодо проєкту Закону України «Про внесення змін до Закону України
«Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні»
щодо запровадження звітності із сталого розвитку»
(реєстр. № 15538 від 21.08.2026 р., Кабінет Міністрів України)¹**

1. Загальна характеристика законопроєкту

Проєкт Закону, відповідно до пояснювальної записки, розроблено з метою гармонізації національного законодавства у сфері бухгалтерського обліку та фінансової звітності з вимогами європейського законодавства.

Для досягнення зазначеної мети проєктом Закону пропонується внести зміни до Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» (далі – Закон), якими передбачається:

запровадити в Україні складення, подання та оприлюднення звітності зі сталого розвитку;

актуалізувати критерії для визначення категорії підприємств та груп;

врегулювати питання ведення бухгалтерського обліку державними унітарними підприємствами, господарськими товариствами, у статутному капіталі яких більше 50 відсотків акцій (часток) належать державі, за міжнародними стандартами фінансової звітності, а також складання та подання ними звіту про управління.

Також, слід зазначити, що проєкт Закону розроблено, серед іншого, на виконання цілей 12, 13 розділу 6 «Корпоративне право» Національної програми адаптації законодавства України до права Європейського Союзу (*acquis* ЄС), затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 01.04.2026 № 438.

Довідково: Комітетом розглядався проєкт Закону про внесення змін до Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» щодо запровадження звітності із сталого розвитку (реєстр. № 13598 від 04.08.2025, внесений Кабінетом Міністрів України), який було знято з розгляду у зв'язку із зміною складу Уряду.

Так, за висновком Комітету проєкт Закону реєстр. № 13598 не суперечив міжнародно-правовим зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції та праву Європейського Союзу, водночас потребував доопрацювання у частині приведення у відповідність до оновленої Директиви (ЄС) 2026/470 (розглянуто на засіданні Комітету 28.04.2026, протокол № 258).

¹ Комітет розглянув проєкт Закону на своєму засіданні 15 вересня 2026 року (протокол № 271) відповідно до статті 93 Регламенту Верховної Ради України.

У повторно внесеній на розгляд Верховної Ради України редакції проєкту Закону за реєстр. № 15538 зауваження, надані Комітетом, враховані.

2. Належність законопроєкту за предметом правового регулювання до міжнародно-правових зобов'язань України у сфері європейської інтеграції та сфери дії права Європейського Союзу

Предмет правового регулювання законопроєкту охоплюється положеннями Глави 13 «Законодавство про заснування та діяльність компаній, корпоративне управління, бухгалтерський облік та аудит» Розділу V «Економічне та галузеве співробітництво» Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію).

Правовідносини, які є предметом правового регулювання законопроєкту, в Європейському Союзі регулюються:

Директивою 2013/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про річну фінансову звітність, консолідовану фінансову звітність та пов'язану звітність певних типів підприємств, що вносить зміни до Директиви 2006/43/ЄС Європейського Парламенту та Ради і скасовує Директиви Ради 78/660/ЄЕС та 83/349/ЄЕС (далі – Директива 2013/34/ЄС);

Директивою (ЄС) 2022/2464 Європейського Парламенту та Ради від 14 грудня 2022 року про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 537/2014, Директиви 2004/109/ЄС, Директиви 2006/43/ЄС та Директиви 2013/34/ЄС щодо корпоративної звітності зі сталого розвитку;

Делегованою директивою Комісії (ЄС) 2023/2775 від 17 жовтня 2023 року про внесення змін до Директиви 2013/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради щодо коригування критеріїв розміру для мікро-, малих, середніх та великих підприємств або груп;

Директивою (ЄС) 2026/470 Європейського Парламенту та Ради від 24 лютого 2026 року про внесення змін до Директив 2006/43/ЄС, 2013/34/ЄС, (ЄС) 2022/2464 та (ЄС) 2024/1760 щодо окремих вимог до корпоративної звітності зі сталого розвитку та окремих вимог до належної обачності підприємств у сфері сталого розвитку.

3. Відповідність законопроєкту міжнародно-правовим зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції та праву ЄС

За результатами правового аналізу проєкту Закону щодо його відповідності *acquis* ЄС та Угоді про асоціацію слід зазначити таке.

Відповідно до пункту (b) частини 1 статті 387 Угоди про асоціацію визнаючи важливість комплексного застосування ефективних правил та методики у сферах законодавства щодо заснування та діяльності компаній, корпоративного управління, а також щодо бухгалтерського обліку та аудиту, з метою створення повноцінно функціонуючої ринкової економіки та задля стимулювання торгівлі, *Сторони домовилися співробітничати щодо впровадження на національному рівні відповідних міжнародних стандартів та*

поступового наближення до права ЄС у сфері бухгалтерського обліку та аудиту згідно з Додатком XXXV до цієї Угоди.

Проектом Закону пропонується запровадити понятійний апарат щодо звітності із сталого розвитку.

Крім того, проектом Закону, зокрема, пропонується внести зміни до статті 2 Закону та передбачити, що для цілей цього Закону підприємства (крім бюджетних установ) можуть належати до таких категорій підприємств – мікропідприємств, малих, середніх або великих підприємств, а також передбачити критерії віднесення до вказаних категорій підприємств.

Так, проектом Закону пропонується визначити, що:

мікропідприємствами є підприємства, показники річної фінансової звітності яких на дату складання річної фінансової звітності відповідають щонайменше двом із таких критеріїв: балансова вартість активів – до 450 тис. євро включно; чистий оборот – до 900 тис. євро включно; середня кількість працівників – до 10 осіб включно;

малими є підприємства, які не відповідають критеріям для мікропідприємств та показники річної фінансової звітності яких на дату складання річної фінансової звітності відповідають щонайменше двом із таких критеріїв: балансова вартість активів – до 5 млн євро включно; чистий оборот – до 10 млн євро включно; середня кількість працівників – до 50 осіб включно;

середніми є підприємства, які не відповідають критеріям для малих підприємств та показники річної фінансової звітності яких на дату складання річної фінансової звітності відповідають щонайменше двом із таких критеріїв: балансова вартість активів – до 25 млн євро включно; чистий оборот – до 50 млн євро включно; середня кількість працівників – до 250 осіб включно;

великими є підприємства, які не відповідають критеріям для середніх підприємств та показники річної фінансової звітності яких на дату складання річної фінансової звітності відповідають щонайменше двом із таких критеріїв: балансова вартість активів – понад 25 млн євро; чистий оборот – понад 50 млн євро; середня кількість працівників – понад 250 осіб.

Зазначений підхід кореспондує із положеннями статті 3 Директиви 2013/34/ЄС. Зокрема, відповідно до частини першої статті 3 Директиви 2013/34/ЄС мікропідприємствами є підприємства, які на дату складання балансу не перевищують межі принаймні двох із трьох таких критеріїв: балансова вартість активів – 450 тис. євро; чистий оборот – 900 тис. євро; середня кількість працівників протягом фінансового року – 10.

Відповідно до частини другої статті 3 Директиви 2013/34/ЄС малими підприємствами є підприємства, які на дату складання балансу не перевищують межі принаймні двох із трьох таких критеріїв: балансова вартість активів – 5 млн євро; чистий оборот – 10 млн євро; середня кількість працівників протягом фінансового року – 50.

Згідно з частиною третьою статті 3 Директиви 2013/34/ЄС, середніми підприємствами є підприємства, які не є мікропідприємствами або малими підприємствами та які на дату складання балансу не перевищують межі

принаймні двох із трьох таких критеріїв: балансова вартість активів – 25 млн; чистий оборот – 50 млн євро; середня кількість працівників протягом фінансового року – 250.

Відповідно до частини четвертої статті 3 Директиви 2013/34/ЄС великими підприємствами є підприємства, які на дату складання балансу перевищують принаймні два з трьох наступних критеріїв: балансова вартість активів – 25 млн євро; чистий оборот – 50 млн євро, середня кількість працівників протягом фінансового року – 250.

Таким чином, запропоновані проєктом Закону порогові значення показників активів, чистого обороту та середньої кількості працівників узгоджуються з граничними значеннями, встановленими статтею 3 Директиви 2013/34/ЄС.

Також проєктом Закону, зокрема, передбачається обов'язок складання звітності із сталого розвитку за стандартами звітності із сталого розвитку для підприємств, чистий оборот яких на дату складання річної фінансової звітності перевищує 450 млн євро та середня кількість працівників яких протягом звітного періоду перевищує 1000 осіб. Аналогічний подвійний критерій встановлено для материнського підприємства групи на консолідованій основі.

Запропоновані положення узгоджуються із відповідними положеннями, передбаченими частиною третьою статті 1, статтею 19а та статтею 29а Директиви 2013/34/ЄС.

Крім того, запропоновані проєктом Закону зміни щодо виокремлення поняття «стандарти звітності із сталого розвитку для добровільного використання» та можливість їх застосування підприємствами, які не входять до обов'язкового кола, відповідають підходу, передбаченому статтею 29са Директиви 2013/34/ЄС.

4. Висновок Комітету з питань інтеграції України до Європейського Союзу

Проект Закону **не суперечить** міжнародно-правовим зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції та праву Європейського Союзу.

Голова Комітету

І. КЛИМПУШ-ЦИНЦАДЗЕ

ВИСНОВОК

щодо проєкту Закону України

«Про внесення змін до Закону України "Про комерційний облік теплової енергії та водопостачання" щодо забезпечення справедливого розподілу комунальних послуг»

(р.№ 15132 від 03.04.2026, н.д. Мовчан О.В. та інші)¹

1. Загальна характеристика законопроєкту.

Як зазначено у пояснювальній записці, законопроєкт розроблено з метою «створення прозорого, справедливого та ефективного механізму розподілу теплової енергії та комунальних послуг, який відповідає принципу оплати виключно за фактично отриману послугу, усуває штучні бар'єри для енергозбереження та мінімізує конфлікти між учасниками відносин».

2. Належність законопроєкту за предметом правового регулювання до міжнародно-правових зобов'язань України в сфері європейської інтеграції та сфери дії права Європейського Союзу.

Правовідносини, що належать до сфери правового регулювання проєкту Закону, регулюються:

- Угодою про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію);
- Директивою (ЄС) 2023/1791 Європейського Парламенту та Ради від 13 вересня 2023 року про енергоефективність та внесення змін до Регламенту (ЄС) 2023/955 (перероблена редакція).

3. Відповідність законопроєкту міжнародно-правовим зобов'язанням України в сфері європейської інтеграції та праву ЄС.

Відповідно до положень пункту першого статті 337 Угоди про асоціацію метою співробітництва між Україною та Європейським Союзом у сфері енергетики є, зокрема, «підвищення енергетичної безпеки, конкурентоспроможності та стабільності», що в свою чергу передбачає «забезпечення відповідних зобов'язань щодо надання публічних послуг, зокрема заходи щодо інформування і захисту споживачів від нечесних методів ціноутворення, а також доступу до доступних

¹ Комітет розглянув проєкт Закону на своєму засіданні 15 вересня 2026 року (протокол № 271) відповідно до статті 93 Регламенту Верховної Ради України.

енергетичних ресурсів для споживачів, зокрема найбільш вразливих верств населення».

1) Законпроект передбачає визначення терміну «прилад» як «розподільувач теплової енергії - прилад або комплекс обладнання та матеріалів до них, що встановлюється на опалювальному приладі системи опалення будівлі, використовується для визначення частки споживання теплової енергії окремим опалювальним приладом споживача у загальному споживанні відповідно до показань вузла комерційного обліку та відповідає вимогам, визначеним методикою розподілу між споживачами обсягів спожитих у будівлі комунальних послуг».

Визначення цього терміну не суперечать положенням статті 14 Директиви 2023/1791, які зазначають наступне: «1. Держави-члени забезпечують, щоб кінцеві споживачі для централізованого опалення, централізованого охолодження та гарячого водопостачання були забезпечені лічильниками за конкурентними цінами, які точно відображають їхнє фактичне споживання енергії».

2) Законпроект передбачає наступне:

«1) загальний обсяг теплової енергії, що надходить до індивідуального теплового пункту, зменшується на обсяг теплової енергії, витраченої на приготування гарячої води, визначений на підставі показань відповідних вузлів обліку, а в разі їх відсутності - за методикою розподілу між споживачами обсягів спожитих у будівлі комунальних послуг. Витрати теплової енергії на забезпечення функціонування внутрішньобудинкової системи гарячого водопостачання включаються як складова тарифу на послугу з постачання гарячої води та враховуються у загальній платі за гарячу воду як комплексну комунальну послугу без виокремлення для споживача плати за теплову енергію як окремого платежу;

2) обсяг теплової енергії, витраченої на опалення місць загального користування та допоміжних приміщень будівлі, визначається за наявності опалювальних приладів у них та розподіляється між споживачами пропорційно до опалювальної площі (об'єму) квартири (іншого приміщення) за методикою розподілу між споживачами обсягів спожитих у будівлі комунальних послуг;

3) загальний обсяг теплової енергії (крім обсягу теплової енергії, витраченого на приготування гарячої води, забезпечення функціонування внутрішньобудинкових систем опалення та гарячого водопостачання (за наявності циркуляції), опалення місць загального користування та допоміжних приміщень будівлі, а також приміщень, де встановлені вузли розподільного обліку теплової енергії/прилади - розподільувачі теплової енергії) розподіляється між споживачами, приміщення/опалювальні прилади яких не оснащені вузлами розподільного обліку теплової енергії/приладами - розподільувачами теплової енергії, пропорційно до опалювальної площі (об'єму) приміщень таких споживачів за умови нормативного споживання теплової енергії у відповідності до теплового навантаження на опалення».

Вищезазначені положення законпроекту не суперечать положенням п.3 статті 15 Директиви 2023/1791, які зазначають наступне:

«Якщо багатоквартирні чи багатоцільові будинки постачаються від централізованого опалення чи централізованого охолодження, або якщо для таких будинків переважають власні спільні системи опалення чи охолодження, держави-члени забезпечують наявність прозорих загальнодоступних національних правил щодо розподілу вартості опалення, охолодження та споживання гарячої побутової води в таких будинках для забезпечення прозорості та точності обліку індивідуального споживання. У відповідних випадках такі правила повинні включати вказівки щодо способу розподілу вартості енергії, яка використовується для:

- (а) гаряче водопостачання;
- (б) тепло, що випромінюється від будівельних систем та використовується для опалення місць загального користування, де сходові клітки та коридори обладнані радіаторами;
- (с) опалення або охолодження квартир».

4. Висновок Комітету з питань інтеграції України до Європейського Союзу.

Проект Закону не суперечить міжнародно-правовим зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції та праву ЄС.

Голова Комітету

І.О. КЛИМПУШ-ЦИНЦАДЗЕ

ВИСНОВОК

щодо проєкту Закону України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України щодо захисту громадян, їхніх коштів від незаконних дій з платіжними інструментами й банківськими рахунками»
(реєстр. № 16013 від 02.09.2026 р., Президент України)¹

1. Загальна характеристика законопроєкту.

У пояснювальній записці до проєкту закону зазначено, що він спрямований на імплементацію положень Директиви (ЄС) 2019/713 Європейського Парламенту та Ради від 17 квітня 2019 року про боротьбу з шахрайством та підробкою безготівкових платіжних засобів і про заміну Рамкового рішення Ради 2001/413/ЖНА у національне законодавство шляхом удосконалення правового регулювання відповідальності за незаконні дії з платіжними інструментами та іншими засобами доступу до банківських та/або платіжних рахунків, у тому числі вчинені з метою шахрайства або іншого кримінального правопорушення.

Згідно із пояснювальною запискою законопроєкт № 16013 розроблено з метою удосконалення кримінально-правових механізмів протидії незаконним діям з платіжними інструментами, індивідуальною обліковою інформацією, банківськими та/або платіжними рахунками, електронними гаманцями, а також запобігання їх передачі, одержанню, придбанню, зберіганню, іншому набуттю чи використанню для вчинення шахрайства або іншого кримінального правопорушення.

2. Належність законопроєкту за предметом правового регулювання до міжнародно-правових зобов'язань України в сфері європейської інтеграції та сфери дії права Європейського Союзу.

Положення законопроєкту спрямовані на врегулювання правовідносин у сфері боротьби з організованою злочинністю, а саме відносин, пов'язаних із боротьбою з кіберзлочинністю.

Під час аналізу законопроєкту № 16013 було враховано положення наступних документів, з яких випливають релевантні зобов'язання України у сфері європейської інтеграції:

¹ Комітет розглянув проєкт Закону на своєму засіданні 15 вересня 2026 року (протокол № 271) відповідно до статті 93 Регламенту Верховної Ради України.

1) *Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію);*

2) *Дорожня карта з питань верховенства права, схвалена Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 14 травня 2025 року № 475-р «Деякі питання забезпечення переговорного процесу про вступ України до Європейського Союзу за кластером 1 «Основи процесу вступу до ЄС» (далі – Дорожня карта з питань верховенства права);*

3) *Директива (ЄС) 2019/713 Європейського Парламенту та Ради від 17 квітня 2019 року про боротьбу з шахрайством та піддробкою безготівкових платіжних засобів і про заміну Рамкового рішення Ради 2001/413/JHA (далі – Директива (ЄС) 2019/713).*

3. Відповідність законопроекту міжнародно-правовим зобов'язанням України в сфері європейської інтеграції та праву ЄС.

А. Щодо зобов'язань України у сфері європейської інтеграції стосовно імплементації положень Директиви (ЄС) 2019/713

Частиною другою статті 3 Договору про ЄС передбачено, що Союз надає своїм громадянам простір свободи, безпеки й правосуддя без внутрішніх кордонів, на якому забезпечено вільний рух осіб разом з належними заходами, пов'язаними із контролем на зовнішніх кордонах, притулком, імміграцією та попередженням і боротьбою зі злочинністю.

Згідно із частиною першою статті 67 Договору про функціонування ЄС Розділу V «Простір свободи, безпеки та правосуддя» Союз є простором свободи, безпеки та правосуддя, де поважаються основоположні права та різні правові традиції і правові системи держав-членів.

У частині третій цієї статті зазначено, що Союз докладає зусиль для забезпечення високого рівня безпеки за допомогою заходів із запобігання та боротьби проти злочинності, расизму й ксенофобії та заходів з координації та співпраці органів поліції, правосуддя та інших компетентних органів, а також шляхом взаємного визнання судових рішень у кримінальних справах та, в разі потреби, наближення норм кримінального права.

Відповідно до частини першої статті 83 Договору про функціонування ЄС Європейський Парламент та Рада за допомогою директив, ухвалених згідно зі звичайною законодавчою процедурою, можуть встановити мінімальні правила щодо визначення кримінальних злочинів та санкцій у сфері особливо тяжкої злочинності транскордонного змісту, що впливає з природи або наслідків таких злочинів або з особливої необхідності спільно боротися проти них.

Одним із стратегічних результатів **Дорожньої карти з питань верховенства права** є удосконалення законодавства у сфері боротьби з кіберзлочинністю з метою повного узгодження з *acquis* ЄС та посилення інституційних спроможностей правоохоронних органів, спрямованих на протидію кіберзлочинності.

З метою досягнення цієї стратегічної цілі Дорожньою картою передбачено реалізацію таких заходів як:

1) розроблення та прийняття закону щодо оптимізації досудового розслідування у кримінальних провадженнях, спрямованого на приведення законодавства України у відповідність до вимог Директиви (ЄС) 2019/713 (строк виконання – IV квартал 2025 р.);

2) розроблення та прийняття закону щодо встановлення кримінальної відповідальності за незаконні дії з платіжними картками чи іншими платіжними інструментами в інтересах третіх осіб, спрямованого на приведення законодавства України у відповідність до вимог Директиви (ЄС) 2019/713 (строк виконання – IV квартал 2027 р.).

В. Щодо відповідності законопроекту № 16013 положенням Директиви (ЄС) 2019/713

Частиною першою статті 200 КК України в редакції законопроекту передбачено, що підроблення, фальсифікація платіжних інструкцій/платіжних повідомлень/платіжних доручень, платіжних інструментів, інших засобів доступу до банківського та/або платіжного рахунку, електронних гаманців, індивідуальної облікової інформації, а так само придбання, зберігання, перевезення, пересилання з метою збуту підроблених, фальсифікованих платіжних інструкцій/платіжних повідомлень/платіжних доручень, платіжних інструментів або їх використання чи збут, а також ініціювання на підставі підроблених, фальсифікованих платіжних інструкцій/платіжних повідомлень/платіжних доручень платіжних операцій, неправомірний випуск або використання електронних грошей карається штрафом від трьох тисяч до п'яти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або обмеженням волі на строк від двох до чотирьох років, або позбавленням волі на той самий строк.

Відповідно до частини другої статті 200 КК України в редакції законопроекту привласнення, викрадення, заволодіння шляхом обману або зловживання довірою, або набуття іншим кримінально протиправним шляхом платіжних інструментів, індивідуальної облікової інформації чи інших засобів доступу до них, а також незаконне отримання доступу до банківського та/або платіжного рахунку, електронного гаманця карається штрафом від п'яти тисяч до восьми тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або обмеженням волі на строк від трьох до п'яти років, або позбавленням волі на той самий строк.

Згідно із статтею 3 Директиви (ЄС) 2019/713 Держави-члени вживають необхідних заходів для того, щоб такі дії, вчинені умисно, каралися як кримінальне правопорушення:

(а) шахрайське використання викраденого або іншим чином незаконно привласненого чи отриманого безготівкового платіжного інструмента;

(б) шахрайське використання підробленого або фальсифікованого безготівкового платіжного інструмента.

У статті 4 **Директиви (ЄС) 2019/713** зазначено, що Держави-члени вживають необхідних заходів для того, щоб такі дії, вчинені умисно, каралися як кримінальні правопорушення:

(а) крадіжка або інше незаконне заволодіння матеріальним безготівковим платіжним інструментом;

(b) шахрайське підроблення або фальсифікація матеріального безготівкового платіжного інструменту;

(с) володіння викраденим чи іншим чином незаконно отриманим, а також підробленим чи фальсифікованим матеріальним безготівковим платіжним інструментом з метою шахрайського використання;

(d) здобуття для себе або для іншої особи, зокрема отримання, привласнення, купівля, передача, імпорт, експорт, продаж, перевезення або розповсюдження викраденого, підробленого чи фальсифікованого матеріального безготівкового платіжного інструменту з метою шахрайського використання.

Статтею 5 **Директиви (ЄС) 2019/713** передбачено, що Держави-члени вживають необхідних заходів для того, щоб такі дії, вчинені умисно, каралися як кримінальні правопорушення:

(а) незаконне отримання нематеріального безготівкового платіжного інструмента, принаймні якщо таке отримання було пов'язане з учиненням одного з правопорушень, зазначених у статтях 3–6 Директиви 2013/40/ЄС, або привласнення нематеріального безготівкового платіжного інструмента;

(b) шахрайське підроблення або фальсифікація нематеріального безготівкового платіжного інструмента;

(с) володіння незаконно отриманим, підробленим або фальсифікованим нематеріальним безготівковим платіжним інструментом з метою шахрайського використання, принаймні якщо про незаконне походження було відомо на момент володіння таким інструментом;

(d) придбання для себе або іншої особи, зокрема продаж, передача, розповсюдження або надання доступу до незаконно отриманого, підробленого чи фальсифікованого нематеріального безготівкового платіжного інструмента з метою шахрайського використання.

Відповідно до пункту 2 статті 9 **Директиви (ЄС) 2019/713** Держави-члени вживають необхідних заходів для забезпечення того, щоб за правопорушення, зазначені у статті 3, пунктах (а) і (b) статті 4 та пунктах (а) і (b) статті 5, передбачалося максимальне покарання у вигляді позбавлення волі на строк щонайменше два роки.

Згідно із пунктом 3 статті 9 **Директиви (ЄС) 2019/713** Держави-члени вживають необхідних заходів для забезпечення того, щоб за правопорушення, зазначені в пунктах (с) і (d) статті 4 та в пунктах (с) і (d) статті 5, передбачалося покарання у вигляді позбавлення волі на максимальний строк щонайменше один рік.

Відповідно до пункту 6 статті 9 **Директиви (ЄС) 2019/713** Держави-члени вживають необхідних заходів для забезпечення того, щоб за правопорушення,

зазначені в статтях 3–6, передбачалося максимальне покарання у вигляді позбавлення волі на строк щонайменше п'ять років, якщо вони вчинені в межах злочинної організації, поняття якої визначено в Рамковому рішенні 2008/841/ЈНА, незалежно від покарання, передбаченого цим Рішенням.

Пунктом 1 частини першої статті 96³ КК України в редакції законопроекту передбачено, що підставами для застосування до юридичної особи заходів кримінально-правового характеру є вчинення її уповноваженою особою від імені та в інтересах юридичної особи будь-якого із кримінальних правопорушень, передбачених у статтях 200, 200¹, 209 і 306, частинах першій і другій статті 368³, частинах першій і другій статті 368⁴, статтях 369 і 369² цього Кодексу.

Згідно з пунктом 1 статті 10 **Директиви (ЄС) 2019/713** Держави-члени вживають необхідних заходів для забезпечення того, щоб юридичні особи могли нести відповідальність за правопорушення, зазначені у статтях 3–8, вчинені на їхню користь будь-якою особою, яка діє індивідуально або як частина органу юридичної особи та обіймає керівну посаду в цій юридичній особі, на підставі одного з таких чинників:

- (а) повноваження представляти юридичну особу;
- (б) повноваження приймати рішення від імені юридичної особи;
- (с) повноваження здійснювати контроль у межах юридичної особи.

У пункті 2 статті 10 **Директиви (ЄС) 2019/713** вказано, що Держави-члени вживають необхідних заходів для забезпечення можливості притягнення юридичних осіб до відповідальності, якщо відсутність нагляду чи контролю з боку особи, зазначеної в пункті 1, уможливила вчинення будь-якого з правопорушень, передбачених статтями 3–8, в інтересах цієї юридичної особи особою, яка перебуває в її підпорядкуванні.

Отже, з огляду на наведене вище, можемо констатувати, що:

- а) стаття 200 КК України в редакції законопроекту узгоджується зі статтями 3, 4, 5 та 9 Директиви (ЄС) 2019/713;
- б) стаття 96³ КК України узгоджується із статтею 10 Директиви (ЄС) 2019/713.

У зв'язку з цим можемо дійти висновку, що законопроект № 16013 не суперечить євроінтеграційним зобов'язанням України.

4. Висновок Комітету з питань інтеграції України до Європейського Союзу.

Проект закону **не суперечить** міжнародно-правовим зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції та праву Європейського Союзу. Разом з тим проект акта потребує погодження з Європейською комісією.

ВИСНОВОК

щодо проєкту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо встановлення адміністративної та кримінальної відповідальності за особливо небезпечні правопорушення в умовах воєнного стану»

(реєстр. № 16013-1 від 09.09.2026 р., н. д. Разумков Д. О., Дмитрієва О. О. та інші)¹

1. Загальна характеристика законопроєкту.

Законопроєкт № 16013-1 є альтернативним до основного проєкту Закону України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України щодо захисту громадян, їхніх коштів від незаконних дій з платіжними інструментами й банківськими рахунками» (№ 16013 від 02.09.2026 р.).

Згідно із пояснювальною запискою до проєкту закону його метою є посилення захисту громадян та їхніх коштів від незаконних дій з платіжними інструментами й банківськими рахунками, забезпечення пропорційного застосування кримінальної відповідальності, а також зміцнення законності у сфері військового обліку, проведення військово-лікарської експертизи та призову громадян на військову службу.

На відміну від основного законопроєкту, альтернативний проєкт не передбачає нової статті 200¹ «Передача, одержання, придбання, зберігання, інше набуття платіжних інструментів для вчинення кримінального правопорушення» Кримінального кодексу України. Відповідно він також не містить похідної зміни до статті 216 Кримінального процесуального кодексу України та не включає статтю 200¹ до переліків, пов'язаних із заходами кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб.

Крім того, предмет регулювання альтернативного законопроєкту є більш широким у порівнянні з основним законопроєктом. Як вказують у пояснювальній записці автори законопроєкту, поряд із правопорушеннями у сфері платіжних інструментів в умовах воєнного стану нагальною є потреба забезпечити належну відповідальність за суспільно небезпечні порушення під час ведення військового обліку, проведення медичних оглядів (військово-лікарської експертизи) та призову, прийняття або направлення громадян на військову службу.

¹ Комітет розглянув проєкт Закону на своєму засіданні 15 вересня 2026 року (протокол № 271) відповідно до статті 93 Регламенту Верховної Ради України.

2. Належність законопроекту за предметом правового регулювання до міжнародно-правових зобов'язань України в сфері європейської інтеграції та сфери дії права Європейського Союзу.

Щодо предмету аналізу альтернативного законопроекту № 16013-1, то в цьому висновку відображено аналіз положень проекту закону, які стосуються виконання Україною євроінтеграційних зобов'язань, а саме норм, які встановлюють кримінальну відповідальність за незаконні дії з платіжними картками чи іншими платіжними інструментами.

Під час аналізу законопроекту № 16013-1 було враховано положення наступних документів, з яких випливають релевантні зобов'язання України у сфері європейської інтеграції:

1) *Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію);*

2) *Дорожня карта з питань верховенства права, схвалена Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 14 травня 2025 року № 475-р «Деякі питання забезпечення переговорного процесу про вступ України до Європейського Союзу за кластером 1 «Основи процесу вступу до ЄС» (далі – Дорожня карта з питань верховенства права);*

3) *Директива (ЄС) 2019/713 Європейського Парламенту та Ради від 17 квітня 2019 року про боротьбу з шахрайством та підrobкою безготівкових платіжних засобів і про заміну Рамкового рішення Ради 2001/413/ЖНА (далі – Директива (ЄС) 2019/713).*

3. Відповідність законопроекту міжнародно-правовим зобов'язанням України в сфері європейської інтеграції та праву ЄС.

А. Щодо зобов'язань України у сфері європейської інтеграції стосовно імплементації положень Директиви (ЄС) 2019/713

Частиною другою статті 3 **Договору про ЄС** передбачено, що Союз надає своїм громадянам простір свободи, безпеки й правосуддя без внутрішніх кордонів, на якому забезпечено вільний рух осіб разом з належними заходами, пов'язаними із контролем на зовнішніх кордонах, притулком, імміграцією та попередженням і боротьбою зі злочинністю.

Згідно із частиною першою статті 67 **Договору про функціонування ЄС** Розділу V «Простір свободи, безпеки та правосуддя» Союз є простором свободи, безпеки та правосуддя, де поважаються основоположні права та різні правові традиції і правові системи держав-членів.

У частині третій цієї статті зазначено, що Союз докладає зусиль для забезпечення високого рівня безпеки за допомогою заходів із запобігання та боротьби проти злочинності, расизму й ксенофобії та заходів з координації та співпраці органів поліції, правосуддя та інших компетентних органів, а також шляхом взаємного визнання судових рішень у кримінальних справах та, в разі потреби, наближення норм кримінального права.

Відповідно до частини першої статті 83 **Договору про функціонування ЄС**

Європейський Парламент та Рада за допомогою директив, ухвалених згідно зі звичайною законодавчою процедурою, можуть встановити мінімальні правила щодо визначення кримінальних злочинів та санкцій у сфері особливо тяжкої злочинності транскордонного змісту, що впливає з природи або наслідків таких злочинів або з особливої необхідності спільно боротися проти них.

Одним із стратегічних результатів **Дорожньої карти з питань верховенства права** є удосконалення законодавства у сфері боротьби з кіберзлочинністю з метою повного узгодження з *acquis* ЄС та посилення інституційних спроможностей правоохоронних органів, спрямованих на протидію кіберзлочинності.

З метою досягнення цієї стратегічної цілі Дорожньою картою передбачено реалізацію таких заходів як:

1) розроблення та прийняття закону щодо оптимізації досудового розслідування у кримінальних провадженнях, спрямованого на приведення законодавства України у відповідність до вимог Директиви (ЄС) 2019/713 (строк виконання – IV квартал 2025 р.);

2) розроблення та прийняття закону щодо встановлення кримінальної відповідальності за незаконні дії з платіжними картками чи іншими платіжними інструментами в інтересах третіх осіб, спрямованого на приведення законодавства України у відповідність до вимог Директиви (ЄС) 2019/713 (строк виконання – IV квартал 2027 р.).

В. Щодо відповідності законопроекту № 16013-1 положенням Директиви (ЄС) 2019/713

Здійснивши аналіз положень альтернативного законопроекту, можемо констатувати, що:

а) стаття 200 «Незаконні дії з платіжними інструкціями/платіжними повідомленнями/платіжними дорученнями, платіжними інструментами та іншими засобами доступу до банківського та/або платіжного рахунку» Кримінального кодексу України в редакції законопроекту узгоджується зі статтями 3, 4 та 5 Директиви (ЄС) 2019/713;

б) стаття 96³ «Підстави для застосування до юридичних осіб заходів кримінально-правового характеру» Кримінального кодексу України узгоджується із статтею 10 Директиви (ЄС) 2019/713.

Отже, беручи до уваги наведене вище, можемо дійти висновку, що законопроект № 16013-1 не суперечить євроінтеграційним зобов'язанням України.

4. Висновок Комітету з питань інтеграції України до Європейського Союзу.

Проект закону **не суперечить** міжнародно-правовим зобов'язанням України у сфері євроінтеграції.

ВИСНОВОК

щодо проєкту Закону України «Про внесення змін до Цивільного кодексу України щодо врегулювання правовідносин зі здійснення сек'юритизації та емісії облігацій з покриттям»

(реєстр. № 15175 від 13.04.2026 р., н. д. Гетманцев Д. О., Бондаренко О. В. та інші)¹

1. Загальна характеристика законопроєкту.

У пояснювальній записці до проєкту закону зазначено, що він розроблений з метою узгодження положень Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) із нормами щодо здійснення сек'юритизації, випуску сек'юритизаційних цінних паперів та облігацій з покриттям, передбаченими проєктом Закону України «Про сек'юритизацію та облігації з покриттям».

Як зазначають автори законопроєкту, його метою є визначення особливостей організаційно-правової форми непідприємницького товариства та синхронізація положень проєкту Закону України «Про сек'юритизацію та облігації з покриттям» з кореспондуючими положеннями ЦК України.

2. Належність законопроєкту за предметом правового регулювання до міжнародно-правових зобов'язань України в сфері європейської інтеграції та сфери дії права Європейського Союзу.

Положення законопроєкту № 15175 за своєю суттю спрямовані на впровадження норм проєкту закону «Про сек'юритизацію та облігації з покриттям» (реєстр. № 15172 від 13.04.2026 р.), який у свою чергу покликаний врегулювати правовідносини у сфері фінансових послуг та стосується запровадження облігацій з покриттям та сек'юритизації в Україні.

Зі змісту положень законопроєкту № 15175 випливає, що він спрямований на врегулювання правовідносин, пов'язаних з діяльністю спеціалізованої платформи фінансування (далі – СПФ). Основні аспекти функціонування СПФ визначені проєктом закону № 15172.

Під час аналізу законопроєкту № 15175 було враховано положення наступних документів, з яких випливають відповідні зобов'язання України у сфері європейської інтеграції:

1) Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію);

¹ Комітет розглянув проєкт Закону на своєму засіданні 15 вересня 2026 року (протокол № 271) відповідно до статті 93 Регламенту Верховної Ради України.

2) *Звіт Європейської комісії щодо України від 4 листопада 2025 року в рамках Пакету щодо розширення;*

3) *Національна програма адаптації законодавства України до права Європейського Союзу (acquis ЄС), затверджена Постановою Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2026 р. № 438 (далі - Національна програма адаптації законодавства України до права ЄС);*

4) *Регламент (ЄС) 2017/2402 Європейського Парламенту та Ради від 12 грудня 2017 р., що визначає загальні засади для сек'юритизації та встановлює конкретні правила для простої, прозорої та стандартизованої сек'юритизації, а також вносить зміни до Директив 2009/65/ЄС, 2009/138/ЄС та 2011/61/ЄС та Регламентів (ЄС) № 1060/2009 та (ЄС) № 648/2012 ("SECR").*

3. Відповідність законопроекту міжнародно-правовим зобов'язанням України в сфері європейської інтеграції та праву ЄС.

Згідно із статтею 383 **Угоди про асоціацію** визнаючи важливість ефективної системи правил та практики їхньої реалізації у сфері фінансових послуг для становлення повноцінної ринкової економіки та з метою сприяння торговельному обміну між Сторонами, Сторони домовились співробітничати у сфері фінансових послуг відповідно до таких цілей:

- а) підтримки процесу адаптації регулювання фінансових послуг до потреб відкритої ринкової економіки;
- б) забезпечення ефективного та належного захисту інвесторів та інших споживачів фінансових послуг;
- с) сприяння стабільності та цілісності світової фінансової системи;
- д) підтримки співробітництва між різними учасниками фінансової системи, зокрема регуляторні та наглядові органи;
- е) забезпечення незалежного та ефективного нагляду.

Європейська комісія, оцінюючи прогрес України в рамках переговорного Розділу 9 «Фінансові послуги», у **Звіті щодо України від 4 листопада 2025 року в рамках Пакету щодо розширення** зазначила, що Україна має докласти подальших зусиль для приведення законодавства у відповідність до *acquis* ЄС у сфері ринків цінних паперів та інвестиційних послуг, з урахуванням динаміки розвитку *acquis* ЄС.

Національною програмою адаптації законодавства України до права ЄС в рамках Розділу 9 «Фінансові послуги» передбачено реалізацію Цілі 51, яка полягає в імплементації Директиви ЄС 2019/2162. У зв'язку з цим програмою закріплено відповідне завдання, яке передбачає розроблення та прийняття Закону України «Про сек'юритизацію та облігації з покриттям», строк виконання – грудень 2027 року.

Відповідно до пункту 2 статті 2 **Регламенту (ЄС) 2017/2402** «суб'єкт спеціального призначення для сек'юритизації» означає корпорацію, траст чи іншу юридичну особу (окрім ініціатора або спонсора), створену з метою здійснення однієї або кількох операцій із сек'юритизації, діяльність якої обмежується діями, необхідними для досягнення цієї мети, а структура —

спрямована на відокремлення зобов'язань такого суб'єкта від зобов'язань ініціатора.

Щодо пропозицій та зауважень до законопроекту

Згідно із положеннями законопроекту № 15172 СПФ є окремою організаційно-правовою формою непідприємницьких товариств, метою якої є здійснення сек'юритизації або емісії облігацій з покриттям.

Проектом закону № 15175 пропонується у частині другій статті 85 ЦК України абзац перший після слів “непідприємницьких товариствах” доповнити словами “, обов'язки їх посадових осіб”.

Відповідно до частини другої статті 85 ЦК України в редакції законопроекту особливості корпоративного управління в непідприємницьких товариствах, обов'язки їх посадових осіб визначаються в їхніх установчих документах з урахуванням положень цієї статті та інших актів цивільного законодавства.

Також законопроектом пропонується частину другу статті 85 ЦК України доповнити абзацом третім такого змісту: “Особливості відповідальності посадових осіб непідприємницького товариства за збитки та шкоду, завдані порушенням їх обов'язків відповідному товариству та/або його кредиторам встановлюються законом”.

Згідно із чинною частиною третьою статті 85 ЦК України особливості правового статусу окремих видів непідприємницьких товариств встановлюються законом.

Щодо зауважень до запропонованих змін, то в цьому випадку погоджуємось із застереженнями Міністерства юстиції України, викладеними у висновку від 7 травня 2026 року до законопроекту № 15175, відповідно до яких особливості відповідальності посадових осіб непідприємницького товариства окремого виду можуть бути встановлені у законі, який визначає правовий статус такого товариства, оскільки положення ЦК України покликані врегулювати загальні засади діяльності всіх непідприємницьких товариств. Вважаємо, що такий підхід забезпечить дотримання принципу правової визначеності.

Отже, беручи до уваги наведене, можемо дійти висновку, що законопроект № 15175 не суперечить євроінтеграційним зобов'язанням України.

4. Висновок Комітету з питань інтеграції України до Європейського Союзу.

Проект закону **не суперечить** міжнародно-правовим зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції.

ВИСНОВОК

щодо проєкту Закону «Про внесення змін до деяких законів України щодо надання пріоритетної державної допомоги аграрним підприємствам, релокованим з окупованих територій та агровиробникам, виробничі потужності яких зруйновані або пошкоджені внаслідок військових дій»

(реєстр. № 15363 від 29.06.2026, н. д. Гайду О. В. та ін.)¹

1. Загальна характеристика законопроєкту

Законопроєкт розроблено з метою підтримки аграріїв, що релоковані з окупованих територій та агровиробників, виробничі потужності яких зруйновані або пошкоджені внаслідок військових дій.

Законопроєктом передбачається внесення змін до законів України "Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні", "Про засади державної аграрної політики та державної політики сільського розвитку", "Про інформаційно-комунікаційну систему "Державний аграрний реєстр", згідно з якими надається пріоритет в отриманні фінансової державної підтримки сільськогосподарськими товаровиробниками, які були зареєстровані на тимчасово окупованій Російською Федерацією території України та перереєструвалися на підконтрольну територію України, а також сільськогосподарським товаровиробникам, виробничі потужності яких зруйновані або пошкоджені внаслідок воєнних дій.

Така підтримка надається в межах ліміту пріоритетної підтримки заявника, що розраховується автоматично засобами інформаційно-комунікаційної системи "Державний аграрний реєстр" за такою формулою:

$LPP = 3 * MPZ * K$ - НадЛПП, де:

МПЗ – розмір загальної суми сплачених податків, зборів, платежів, що відповідно до вимог Податкового кодексу України враховуються при визначенні мінімального податкового зобов'язання, сплачених сільськогосподарським товаровиробником протягом останніх трьох років до першого моменту тимчасової окупації Російською Федерацією території України, на якій був зареєстрований заявник та на якій розташовані його виробничі потужності, або до першого моменту руйнування чи пошкодження його виробничих потужностей внаслідок воєнних дій;

K - поправочний коефіцієнт, який дорівнює відношенню суми балансової вартості активів, що залишилися на тимчасово окупованій території (станом на дату тимчасової окупації відповідної території) та/або суми прямих (реальних) збитків,

¹ Комітет розглянув проєкт Закону на своєму засіданні 15 вересня 2026 року (протокол № 271) відповідно до статті 93 Регламенту Верховної Ради України.

завданих заявнику внаслідок фактів пошкоджень/знищень/втрати його активів, в тому числі активів, які знаходяться на територіях, тимчасову окупацію яких завершено (станом на дату такого пошкодження/знищення/втрати), до загальної балансової вартості всіх активів заявника на дату першої із таких подій: тимчасової окупації відповідної території чи пошкодження/знищення/втрати активів заявника. У разі якщо заявником заявляються суми прямих (реальних) збитків внаслідок фактів пошкоджень/знищень/втрати активів, які знаходяться на територіях, тимчасову окупацію яких завершено, а балансова вартість таких активів була у попередніх періодах включена до розрахунку цього поправочного коефіцієнту, балансова вартість таких активів виключається із розрахунку такого поправочного коефіцієнту.

При цьому якщо значення показника К більше одиниці, то воно вважається таким, що дорівнює одиниці;

НадЛПП – сума державної підтримки, передбаченої законодавством, що фактично отримана заявником в пріоритетному порядку відповідно до вимог, визначених цією статтею.

Крім того, Кабінету Міністрів України доручено в умовах часткової компенсації відсоткових ставок за кредитами, що надаються на реалізацію проектів суб'єктів малого і середнього підприємництва, забезпечити поширення пільгових умов кредитування, що діють для суб'єктів підприємництва, які провадять господарську діяльність та виробничі потужності яких розміщено в зоні високого воєнного ризику, на сільськогосподарських товаровиробників, які були зареєстровані на тимчасово окупованій Російською Федерацією території України та перереєструвалися на підконтрольну територію України, і сільськогосподарських товаровиробників, виробничі потужності яких зруйновані або пошкоджені внаслідок воєнних дій.

2. Належність законопроекту за предметом правового регулювання до міжнародно-правових зобов'язань України у сфері європейської інтеграції та сфери дії права Європейського Союзу

Законопроект регулюється зобов'язаннями України у сфері європейської інтеграції, передбаченими у рамках статей 262 – 267 Частини 2 «Державна допомога» Глави 10 «Конкуренція» розділу IV «Торгівля і питання, пов'язані з торгівлею» Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію).

3. Відповідність законопроекту міжнародно-правовим зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції та праву ЄС

Статтею 266 Угоди про асоціацію, встановлено, що положення цієї Частини («Державна допомога») мають застосовуватися до товарів і тих послуг, які зазначені в Додатку XVI до Глави 6 («Заснування, послуги та електронна торгівля») Розділу IV цієї Угоди, відповідно до взаємопогодженого рішення щодо доступу до ринку, за винятком товарів, які підпадають під дію Додатка 1 до Угоди СОТ про сільське господарство, та інших субсидій, які підпадають під дію Угоди про сільське господарство.

Частиною другою статті 3 Закону України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання», який було прийнято на виконання зобов'язань за Угодою про асоціацію, встановлено, що *дія цього Закону не поширюється, зокрема, на підтримку у сфері сільськогосподарського виробництва та рибальства.*

Разом з тим, Європейська Комісія систематично наголошує на необхідності якнайшвидшої адаптації національного законодавства України до стандартів ЄС у сфері державної допомоги, попри її виключення для сільського господарства та рибальства за Угодою про асоціацію.

Відтак правом Європейського Союзу передбачено відповідне регулювання державної допомоги суб'єктам господарювання у сфері сільськогосподарського виробництва. Зокрема, умови допустимості такої державної допомоги визначено відповідно до статей 107 і 108 Договору про функціонування Європейського Союзу, Регламенту (ЄС) № 2022/2472 про оголошення певних категорій допомоги в сільськогосподарському та лісовому секторах і в сільській місцевості сумісними з внутрішнім ринком (зокрема його Розділу 1 «Допомога на користь малих і середніх підприємств, які займаються первинним сільськогосподарським виробництвом, переробкою сільськогосподарської продукції та маркетингом сільськогосподарської продукції»), а також Повідомлення Комісії «Керівні принципи державної допомоги в сільськогосподарському та лісовому секторах та в сільській місцевості» (2022/C 485/01).

Таким чином, *на даному етапі положення законопроекту не суперечать зобов'язанням України за Угодою про асоціацію, однак у подальшому потребуватимуть урахування відповідних підходів acquis ЄС у процесі адаптації національного законодавства.*

4. Висновок Комітету з питань інтеграції України до Європейського Союзу

Законопроект не суперечить міжнародно-правовим зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції, у тому числі Угоді про асоціацію.

Голова Комітету

І. КЛИМПУШ-ЦИНЦАДЗЕ

ВИСНОВОК

щодо проєкту Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення державного регулювання в агропродовольчому секторі»

(реєстр. № 15058-д від 21.08.2026, н. д. Гайду О. В. та ін.)¹

1. Загальна характеристика законопроєкту

Метою законопроєкту є усунення прогалин, виявлених в ході оцінки стану національного законодавства відповідності та імплементаційної спроможності щодо *acquis* ЄС.

Доопрацьований законопроєкт зберігає предмет правового регулювання у сфері санітарних та фітосанітарних заходів. Ним пропонується усунути виявлені раніше неузгодженості та додатково врегулювати окремі питання агропродовольчого сектору.

Основні положення доопрацьованого законопроєкту передбачають:

1. У сфері ветеринарної медицини та благополуччя тварин:

- *Гармонізацію із законодавством ЄС у сфері здоров'я тварин*: запроваджується класифікація хвороб тварин за категоріями А, В, С, D та Е відповідно до підходів ЄС; визначаються ветеринарно-санітарні заходи, які застосовуються до кожної категорії хвороб; впроваджується система обов'язкових та необов'язкових планів ліквідації хвороб.

- *Запровадження механізмів зонування та компартменталізації*: вводяться поняття зони обмежень, інфікованої зони та ветеринарносанітарного статусу «вільний від хвороби»; встановлюються умови надання, підтримання, призупинення та відкликання статусу вільної від хвороби території, зони або компартменту; удосконалюються правила зонування та компартменталізації господарств.

- *Посилення системи біобезпеки та епізоотичного нагляду*: деталізуються обов'язки операторів ринку щодо біобезпеки; встановлюються вимоги до повідомлення про підозру на хвороби тварин; запроваджується ризик-орієнтований підхід до ветеринарного обслуговування тваринницьких потужностей.

- *Удосконалення системи реагування на спалахи хвороб*: визначається порядок дій при підозрі та підтвердженні хвороб категорій А–D; розширюються повноваження державних надзвичайних протиепізоотичних комісій; вводиться обов'язок оперативного інформування населення та органів влади про спалахи хвороб.

- *Адміністративні та термінологічні зміни*: уточнюється та доповнюється

¹ Комітет розглянув проєкт Закону на своєму засіданні 15 вересня 2026 року (протокол № 271) відповідно до статті 93 Регламенту Верховної Ради України.

понятійний апарат Закону; оновлюються окремі процедури видачі ветеринарних документів та розміри плати за них.

2. У сфері поводження з побічними продуктами тваринного походження:

- запровадження концепції «відновлення» (recovery) побічних продуктів і продуктів їхньої переробки (це означає перехід від моделі «утилізація / видалення» до європейської ієрархії поводження, за якої матеріали повертаються в корисний обіг);
- суттєве розширення шляхів відновлення, зокрема через виробництво біогазу та компостування;
- деталізацію правил поводження за категоріями I–III із затвердженням окремого порядку профільним органом у сфері ветеринарної медицини;
- введення нових та уточнення чинних термінів: «домашні тварини», «кухонні відходи та відходи закладів громадського харчування» (включно з відпрацьованою кулінарною олією), ТГЕ (трансмисивна губчастоподібна енцефалопатія);
- уточнення режиму використання рибопромислових матеріалів.

3. У сфері регулювання ринку кормів:

- запровадження та деталізацію експлуатаційних дозволів і вимог до потужностей операторів ринку кормів;
- регулювання режиму лікувальних (медикаментозних) кормів і контроль за перехресним забрудненням діючими речовинами ветеринарних лікарських засобів;
- визначення особливостей первинного виробництва кормів, встановлення вимог до гігієни та регулювання ринку генетично модифікованих кормів.

4. У частині поводження з ГМО доопрацьований законопроект додає нові норми щодо вивільнення ГМО у довкілля, а також щодо державного контролю за розміщенням на ринку ГМО і ГМ-продукції (як харчових продуктів, так і кормів).

5. У частині державного регулювання сфери захисту рослин пропонується: здійснення подальшої гармонізації законодавства України із законодавством Європейського Союзу у сфері здоров'я рослин та сталого використання засобів захисту рослин, зокрема:

запровадження положень щодо пріоритетних шкідливих організмів, включаючи їх визначення, проведення посиленого фітосанітарного моніторингу, розроблення планів заходів та планів дій у разі їх виявлення, а також проведення навчань і тренувальних заходів для перевірки готовності до реагування на фітосанітарні загрози;

удосконалення вимог до уповноваження професійних операторів на видачу паспортів рослин та нанесення маркування на дерев'яний пакувальний матеріал шляхом запровадження тестування та періодичного підтвердження спеціальних знань у сфері захисту рослин;

запровадження механізму видачі передекспортних сертифікатів для забезпечення обміну фітосанітарною інформацією під час експорту рослин, продуктів рослинного походження та інших об'єктів через територію держав-членів Європейського Союзу до третіх країн;

удосконалення окремих процедур державного контролю та інших офіційних заходів у сфері захисту рослин, діяльності уповноважених осіб і лабораторій, а також впровадження інтегрованої системи захисту рослин відповідно до підходів Європейського Союзу.

Також проєктом додатково врегульовуються питання, які стосуються інженерно-технічного забезпечення агропромислового комплексу, державної підтримки в агропромисловому комплексі, сфери регулювання рибного господарства, промислового рибальства та охорони водних біоресурсів, охорони прав на сорти рослин (спрямовані на врегулювання окремих повноважень центральних органів виконавчої влади, що формують політику в цих сферах).

У зв'язку з потребою усунення подвійного законодавчого регулювання в молочній галузі та з метою подальшого забезпечення регулювання виключно в межах сучасного законодавства у сфері якості та безпечності харчових продуктів України, гармонізованого з правом Європейського Союзу пропонується визнати таким, що втратив чинність Закону України «Про молоко та молочні продукти» з відповідним перехідним періодом в 2 роки.

Відтак, законопроект передбачено внесення змін, зокрема, до таких законів України: «Про охорону прав на сорти рослин»; «Про засади державної аграрної політики та державної політики сільського розвитку»; «Про рибне господарство, промислове рибальство та охорону водних біоресурсів»; «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів»; «Про побічні продукти тваринного походження, не призначені для споживання людиною»; «Про державний контроль за дотриманням законодавства про харчові продукти, корми, побічні продукти тваринного походження, здоров'я тварин та благополуччя тварин»; «Про безпечність та гігієну кормів»; «Про інформацію для споживачів щодо харчових продуктів»; «Про ветеринарну медицину та благополуччя тварин»; «Про матеріали і предмети, призначені для контакту з харчовими продуктами»; «Про оренду землі»; «Про географічні зазначення спиртних напоїв»; «Про державне регулювання генетично-інженерної діяльності та державний контроль за розміщенням на ринку генетично модифікованих організмів і продукції»; «Про державне регулювання сфери захисту рослин»; та «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності».

2. Належність законопроекту за предметом правового регулювання до міжнародно-правових зобов'язань України у сфері європейської інтеграції та сфери дії права Європейського Союзу

Законопроект охоплюється положеннями Розділу IV «Торгівля і питання, пов'язані з торгівлею» Глави IV «Санітарні та фітосанітарні заходи» та Додатком V Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію).

Правовідносини, що належать до сфери правового регулювання законопроекту, регулюються:

- Регламент (ЄС) № 178/2002 Європейського Парламенту та Ради від 28 січня 2002 року, що встановлює загальні принципи та вимоги законодавства про харчові продукти, засновує Європейський орган з безпечності харчових продуктів та встановлює процедури у питаннях безпечності харчових продуктів;

- Регламент (ЄС) № 852/2004 Європейського Парламенту та Ради від 29 квітня 2004 року про гігієну харчових продуктів;
- Регламент (ЄС) № 853/2004 Європейського Парламенту та Ради від 29 квітня 2004 року, яким встановлюються специфічні гігієнічні правила для харчових продуктів тваринного походження;
- Виконавчий Регламент Комісії (ЄС) № 208/2013 від 11 березня 2013 року про вимоги до простежуваності паростків та насіння, призначених для виробництва паростків;
- Регламент Комісії (ЄС) № 210/2013 від 11 березня 2013 року про затвердження підприємств, що виробляють паростки, відповідно до Регламенту (ЄС) № 852/2004;
- Директива 2002/46/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 10 червня 2002 року про наближення законодавства держав-членів щодо дієтичних добавок;
- Директива 1999/2/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 22 лютого 1999 року про наближення законодавств держав-членів щодо харчових продуктів та харчових інгредієнтів, оброблених іонізуючим випромінюванням;
- Регламент (ЄС) № 1924/2006 Європейського Парламенту та Ради від 20 грудня 2006 року про харчові та корисні для здоров'я твердження, що наводяться на харчових продуктах;
- Регламент (ЄС) № 1331/2008 Європейського Парламенту та Ради від 16 грудня 2008 року, яким встановлюється загальна процедура авторизації харчових добавок, харчових ензимів та харчових ароматизаторів;
- Регламент Комісії (ЄС) № 353/2008 від 18 квітня 2008 року про встановлення імплементаційних правил щодо заявок на авторизацію тверджень про користь для здоров'я, як це передбачено статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1924/2006;
- Регламент Європейського Парламенту та Ради (ЄС) № 1069/2009 від 21 жовтня 2009 року, яким встановлюються ветеринарно-санітарні вимоги до побічних продуктів і похідних продуктів тваринного походження, не призначених для споживання людиною;
- Регламент Комісії (ЄС) № 142/2011 від 25 лютого 2011 року про виконання Регламенту Європейського Парламенту та Ради (ЄС) № 1069/2009, яким встановлюються ветеринарно-санітарні вимоги до побічних продуктів і похідних продуктів тваринного походження, не призначених для споживання людиною, та про виконання Директиви Ради 97/78/ЄС щодо окремих зразків і виробів, які не підлягають ветеринарним перевіркам на кордоні згідно з цією Директивою;
- Регламент (ЄС) № 999/2001 Європейського Парламенту та Ради від 22 травня 2001 року, яким встановлюються правила щодо попередження, контролю та викорінення деяких трансмісивних губчастих енцефалопатій;
- Директива 2008/98/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 19 листопада 2008 року про відходи та про скасування деяких директив;

- Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/625 від 15 березня 2017 року про офіційний контроль та іншу офіційну діяльність, що провадиться для забезпечення застосування положень харчового та кормового права, правил щодо здоров'я і благополуччя тварин, здоров'я рослин та засобів захисту рослин;
- Регламент Комісії (ЄС) № 284/2011 від 22 березня 2011 року, що встановлює спеціальні умови та детальні процедури імпорту кухонного посуду з поліамідного та меламінового пластику, що походить або відправлений з Китайської Народної Республіки та Спеціального адміністративного району Гонконг, Китай;
- Виконавчий Регламент Комісії (ЄС) 2019/627 від 15 березня 2019 року, яким встановлюються єдині практичні механізми здійснення офіційного контролю продуктів тваринного походження, призначених для споживання людиною, відповідно до Регламенту (ЄС) 2017/625;
- Виконавчий Регламент Комісії (ЄС) 2019/2130 від 25 листопада 2019 року, яким встановлюються детальні правила щодо операцій, які здійснюються під час і після документальних перевірок, перевірок ідентичності та фізичних перевірок тварин і товарів, що підлягають офіційному контролю у прикордонних контрольних постах;
- Делегований Регламент Комісії (ЄС) 2022/2292 від 6 вересня 2022 року, що доповнює Регламент (ЄС) 2017/625 щодо вимог до ввезення до Союзу вантажів з продуктивними тваринами та певних товарів, призначених для споживання людиною;
- Регламент Комісії (ЄС) 2022/1616 від 15 вересня 2022 року про перероблені пластикові матеріали та вироби, призначені для контакту з харчовими продуктами;
- Директива 2002/32/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 7 травня 2002 року про небажані речовини в кормах для тварин;
- Регламент (ЄС) № 183/2005 Європейського Парламенту та Ради від 12 січня 2005 року, що встановлює вимоги до гігієни кормів;
- Регламент (ЄС) № 767/2009 Європейського Парламенту та Ради від 13 липня 2009 року про розміщення на ринку та використання кормів;
- Регламент Комісії (ЄС) № 2015/786 від 19 травня 2015 року, що визначає критерії прийнятності процесів детоксикації, які застосовуються до продуктів, призначених для використання як корми для тварин, як передбачено Директивою 2002/32/ЄС Європейського Парламенту та Ради;
- Регламент (ЄС) 2019/4 Європейського Парламенту та Ради від 11 грудня 2018 року про виробництво, введення в обіг та використання лікувальних кормів, який вносить зміни до Регламенту (ЄС) № 183/2005 Європейського Парламенту та Ради та скасовує Директиву Ради 90/167/ЄЕС;
- Регламент Європейського Парламенту та Ради (ЄС) № 1831/2003 від 22 вересня 2003 року щодо кормових добавок;

- Регламент (ЄС) № 1169/2011 Європейського Парламенту та Ради від 25 жовтня 2011 року про надання інформації про харчові продукти споживачам;
- Делегований Регламент Комісії (ЄС) 2016/128 від 25 вересня 2015 року, що доповнює Регламент (ЄС) № 609/2013 щодо спеціальних вимог до складу та інформації про харчові продукти для спеціальних медичних цілей;
- Делегований Регламент Комісії (ЄС) 2017/1798 від 2 червня 2017 року, що доповнює Регламент (ЄС) № 609/2013 Європейського Парламенту та Ради щодо конкретних вимог до складу та маркування продуктів, що повністю замінюють раціон для контролю ваги;
- Регламент Ради (ЄС) № 1255/97 від 25 червня 1997 року про критерії Співтовариства щодо пунктів зупинки та внесення змін до плану маршруту, зазначеного в Додатку до Директиви 91/628/ЄЕС;
- Регламент (ЄС) № 470/2009 Європейського Парламенту та Ради від 6 травня 2009 року, яким встановлюються процедури Співтовариства щодо встановлення меж залишків фармакологічно активних речовин у харчових продуктах тваринного походження;
- Регламент Ради (ЄС) № 1099/2009 від 24 вересня 2009 року про захист тварин під час умертвіння;
- Регламент (ЄС) 2016/429 Європейського Парламенту та Ради від 9 березня 2016 року про заразні хвороби тварин та внесення змін і скасування деяких актів у сфері здоров'я тварин (Закон про здоров'я тварин);
- Виконавчий Регламент Комісії (ЄС) 2018/1882 від 3 грудня 2018 року про застосування певних правил профілактики та контролю захворювань до категорій перелічених хвороб та встановлення переліку видів та груп видів, що становлять значний ризик поширення цих перелічених хвороб;
- Делегований Регламент Комісії (ЄС) 2020/687 від 17 грудня 2019 року, що доповнює Регламент (ЄС) 2016/429 щодо правил профілактики та контролю певних хвороб зі списку;
- Делегований Регламент Комісії (ЄС) 2020/689 від 17 грудня 2019 року, що доповнює Регламент (ЄС) 2016/429 щодо правил спостереження, програм ерадикації та статусу вільного від хвороби для певних хвороб, що входять до списку, та нових хвороб;
- Делегований Регламент Комісії (ЄС) 2020/691 від 30 січня 2020 року, що доповнює Регламент (ЄС) 2016/429 Європейського Парламенту та Ради щодо правил для потужностей аквакультури та перевізників водних тварин;
- Делегований Регламент Комісії (ЄС) 2019/2035 від 28 червня 2019 року, що доповнює Регламент (ЄС) 2016/429 Європейського Парламенту та Ради щодо правил для господарств, де утримуються наземні тварини, та інкубаторіїв, а також щодо простежуваності певних утримуваних наземних тварин та інкубаційних яєць;
- Директива Ради 96/22/ЄС від 29 квітня 1996 року щодо заборони використання у тваринництві певних речовин, що мають гормональну або

тиреостатичну дію, а також бета-агоністів, та про скасування Директив 81/602/ЄЕС, 88/146/ЄЕС та 88/299/ЄЕС;

- Делегований Регламент Комісії (ЄС) 2022/1644 від 7 липня 2022 року, що доповнює Регламент (ЄС) 2017/625 Європейського Парламенту та Ради конкретними вимогами щодо проведення офіційного контролю за використанням фармакологічно активних речовин, дозволених як ветеринарні лікарські засоби або кормові добавки, а також заборонених або недозволених фармакологічно активних речовин та їх залишків;
- Регламент (ЄС) № 1935/2004 Європейського Парламенту та Ради від 27 жовтня 2004 року про матеріали та вироби, призначені для контакту з харчовими продуктами;
- Регламент Комісії (ЄС) № 450/2009 від 29 травня 2009 року про активні та інтелектуальні матеріали та вироби, призначені для контакту з харчовими продуктами;
- Регламент (ЄС) № 1829/2003 Європейського Парламенту та Ради від 22 вересня 2003 року про генетично модифіковані харчові продукти та корми;
- Регламент (ЄС) № 1830/2003 Європейського Парламенту та Ради від 22 вересня 2003 року щодо відстеження та маркування генетично модифікованих організмів, а також відстеження харчових продуктів і кормів, вироблених з генетично модифікованих організмів, та про внесення змін до Директиви 2001/18/ЄС;
- Регламент (ЄС) № 1946/2003 Європейського Парламенту та Ради від 15 липня 2003 року про транскордонне переміщення генетично модифікованих організмів;
- Регламент Комісії (ЄС) № 1981/2006 від 22 грудня 2006 року про детальні правила імплементації статті 32 Регламенту (ЄС) № 1829/2003 щодо референс-лабораторії Співтовариства з генетично модифікованих організмів;
- Директива 2001/18/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 12 березня 2001 року про навмисне вивільнення в навколишнє середовище генетично модифікованих організмів;
- Директива 2009/41/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 6 травня 2009 року про використання генетично модифікованих мікроорганізмів у замкнутих умовах;
- Рішення Комісії від 23 лютого 2004 року, яким встановлюються детальні механізми функціонування реєстрів для запису інформації про генетичні модифікації у ГМО, передбачених Директивою 2001/18/ЄС (2004/204/ЄС);
- Рекомендації Комісії від 13 липня 2010 року щодо керівних принципів розробки національних заходів щодо співіснування з метою уникнення ненавмисної присутності ГМО в традиційних та органічних культурах (2010/С 200/01);
- Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/2031 від 26 жовтня 2016 року про захисні заходи проти шкідників рослин;

- Делегований Регламент Комісії (ЄС) 2019/827 від 13 березня 2019 року про критерії, яким мають відповідати професійні оператори для дотримання умов, встановлених пунктом (а) статті 89(1) Регламенту (ЄС) 2016/2031;
- Директива 2009/128/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 21 жовтня 2009 року, якою встановлюються рамки дій Співтовариства для досягнення сталого використання пестицидів;
- Регламент (ЄС) № 1107/2009 Європейського Парламенту та Ради від 21 жовтня 2009 року щодо розміщення на ринку засобів захисту рослин;
- Імплементативний Регламент Комісії (ЄС) 2019/66 від 16 січня 2019 року про правила щодо єдиних практичних заходів для здійснення офіційного контролю рослин, рослинних продуктів та інших об'єктів з метою перевірки дотримання правил Союзу щодо захисних заходів проти шкідників рослин, що застосовуються до цих товарів;
- Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2021/2116 від 2 грудня 2021 року про фінансування, управління та моніторинг спільної аграрної політики та про скасування Регламенту (ЄС) № 1306/2013.

3. Відповідність законопроекту міжнародно-правовим зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції та праву ЄС

Законопроект розроблено на виконання зобов'язань України, передбачених Главою 4 «Санітарні та фітосанітарні заходи» Угоди про асоціацію, зокрема статтями 59–64 та 66–68, які визначають мету співробітництва у сфері санітарних і фітосанітарних заходів, встановлюють обов'язок наближення законодавства України до *acquis* ЄС у сфері безпечності харчових продуктів, ветеринарної та фітосанітарної політики, а також регулюють питання забезпечення прозорості, функціонування системи офіційного контролю, визнання еквівалентності заходів і управління ризиками.

Водночас необхідність подальшого вдосконалення національного законодавства у зазначених сферах підтверджується й оцінками Європейської Комісії. Так, відповідно до Звіту Європейської Комісії щодо прогресу України в межах Пакета розширення Європейського Союзу, оприлюдненого у листопаді 2025 року, Україні необхідно прискорити узгодження національного законодавства з *acquis* ЄС у сферах загального законодавства про харчові продукти, здоров'я тварин, здоров'я та захисту рослин, генетично модифікованих організмів та офіційного контролю, а також завершити гармонізацію законодавства у сфері благополуччя тварин і посилити адміністративну спроможність для його ефективного впровадження.

Відтак, законопроект № 15058-д розроблено як консолідовану редакцію двох проектів законів України «Про імплементацию законодавства Європейського Союзу стосовно вдосконалення регулювання сфер санітарних та фітосанітарних заходів» (реєстр. № 15058 від 09.03.2026) та альтернативного «Про внесення змін до деяких законів України щодо вдосконалення державного регулювання сфер санітарних та фітосанітарних заходів» (реєстр. № 15058-1 від 17.03.2026). Під час засідання 23 червня 2026 року (протокол № 265) Комітет розглянув зазначені законопроекти

та визнав їх такими, що спрямовані на адаптацію законодавства України до права Європейського Союзу (*acquis* ЄС) і виконання міжнародно-правових зобов'язань у сфері європейської інтеграції.

За результатами розгляду міжнародними експертами (EU Delegation's SPS Project) відзначено, що точковий характер внесення змін ускладнює всебічну оцінку їх відповідності *acquis* ЄС. Експерти рекомендували застосовувати системний підхід і здійснювати аналіз окремо щодо кожного регламенту чи директиви Європейського Союзу, уникаючи фрагментарного врегулювання норм у кількох законах.

У зв'язку з цим Європейська Комісія запросила зворотні довідки відповідності безпосередньо до кожного з понад 50 актів ЄС, що імплементуються цим законопроектом. *Наразі триває підготовка зазначених аналітичних документів, після завершення якої всі матеріали разом із проектом Закону № 15058-д буде направлено на розгляд Європейської Комісії.*

Варто зазначити, що в доопрацьованому законопроекті № 15058-д враховано попередні зауваження Комітету. Зокрема, узгоджено положення щодо порядку та змісту подання заяв про авторизацію тверджень про користь для здоров'я (ст. 31-6), вимог до іонізуючого випромінювання харчових продуктів і його маркування (ст. 32-3), а також щодо регламентації матеріалів з переробленого пластику в частині їх авторизації та присвоєння унікальних номерів (ст. 10-1). Крім того, переглянуто строки запровадження карантину у статті 31 Закону України «Про ветеринарну медицину та благополуччя тварин» відповідно до Регламенту (ЄС) № 2016/429.

Водночас доопрацьована редакція законопроекту № 15058-д містить нові положення, які потребують додаткового перегляду на предмет відповідності праву ЄС.

Зокрема, частина восьма статті 67 Закону України «Про ветеринарну медицину та благополуччя тварин» передбачає наявність ліцензії на провадження господарської діяльності з оптової дистрибуції ветеринарних лікарських засобів для осіб, зазначених у частині восьмій статі 74 цього Закону. Це потребує перегляду відповідно до частини другої (b) статті 3 та статті 13 Регламенту (ЄС) № 2019/4, оскільки проміжний продукт юридично належить до кормів, а не ліків, і для його реалізації вимагається лише схвалення кормових потужностей, а не фармацевтична ліцензія.

Крім того, у частині другій статті 13-1 законопроекту щодо початкової та кінцевої точки у виробничому ланцюзі побічних продуктів тваринного походження не враховано вимоги абзацу третього частини першої статті 5 Регламенту (ЄС) № 1069/2009. Зазначена норма ЄС передбачає можливість зміни кінцевої точки для окремих категорій товарів (зокрема медичних виробів, косметики та лікарських засобів) у разі виникнення ризиків для здоров'я людей або тварин.

У новій редакції частини п'ятої статті 20 «Обов'язки та права операторів ринку у сфері поводження з побічними продуктами тваринного походження» законопроекту не передбачено обов'язок операторів ринку письмово повідомляти компетентний орган про намір припинити діяльність з поводження з побічними продуктами тваринного походження. Втрата цієї вимоги не узгоджується з пунктом «b» частини другої статті 84 Регламенту (ЄС) № 2016/429, який зобов'язує суб'єктів

господарювання інформувати компетентні органи про будь-яке припинення діяльності для належного моніторингу загрози хвороб тварин.

4. Висновок Комітету з питань інтеграції України до Європейського Союзу

Законопроект у цілому **не суперечить** зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції, у тому числі міжнародно-правовим, та праву Європейського Союзу (acquis EC).

Водночас законопроект є таким, що **спрямований на адаптацію законодавства України до положень права Європейського Союзу (acquis EC)** та виконання міжнародно-правових зобов'язань України у сфері європейської інтеграції, а відтак окремі його положення потребують **додаткового доопрацювання** з метою забезпечення точної та належної імплементації відповідних актів права Європейського Союзу та **подальшого аналізу** після оцінки Європейської Комісії.

Голова Комітету

І. КЛИМПУШ-ЦИНЦАДЗЕ

ЄАС ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ
Підписувач: Климпуш-Цинцадзе Іванна Орестівна
Сертифікат: 3FAA9288358EC00304000000EED52E0043BFDC00
Дійсний до: 16.12.2026 0:00:00

Апарат Верховної Ради України
04-20/10-2026/217344 від 15.09.2026

2340413

ВИСНОВОК

щодо проєкту Закону України про внесення змін до Податкового кодексу України та інших законів України щодо підвищення ефективності контролю за виробництвом та обігом тютюнової сировини та удосконалення застосування ризик-орієнтованого підходу під час здійснення фінансового моніторингу
(реєстр. № 15372-1 від 20.07.2026, н.д. Ковальчук О.В., Зуб В.О. та інші)¹

1. Загальна характеристика законопроєкту.

Законопроєкт, як зазначено в пояснювальній записці до нього, розроблено з метою запровадження цілісного механізму електронної простежуваності тютюнової сировини – від вирощування тютюну, збирання врожаю, сушіння та пакування сировини до її зберігання, переміщення, ферментації або використання у виробництві тютюнових виробів.

Водночас, законопроєктом передбачено врегулювання питань удосконалення застосування ризик-орієнтованого підходу під час обслуговування політично значущих осіб, членів їх сімей та осіб, пов'язаних з політично значущими особами.

2. Належність законопроєкту за предметом правового регулювання до міжнародно-правових зобов'язань України в сфері європейської інтеграції та сфери дії права Європейського Союзу.

Предмет правового регулювання законопроєкту охоплюється положеннями Підрозділу 6 «Фінансові послуги» Глави 6 «Заснування підприємницької діяльності, торгівля послугами та електронна торгівля» Розділу IV «Торгівля і питання, пов'язані з торгівлею» Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію).

Правовідносини, які є предметом правового регулювання законопроєкту, в Європейському Союзі регулюються:

¹ Комітет розглянув проєкт Закону на своєму засіданні 15 вересня 2026 року (протокол №271) відповідно до статті 93 Регламенту Верховної Ради України.

– Директивою (ЄС) 2015/849 Європейського Парламенту та Ради від 20 травня 2015 р. про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму, що вносить зміни до Регламенту № 648/2012 Європейського Парламенту і Ради, а також скасовує Директиву 2005/60/ЄС Європейського Парламенту і Ради та Директиву Комісії 2006/70/ЄС (*Official Journal L 141, 5.6.2015, р. 73–117*) (далі – Директива 2015/849).

3. Відповідність законопроекту міжнародно-правовим зобов'язанням України в сфері європейської інтеграції та праву ЄС.

За результатами правового аналізу проекту Закону щодо його відповідності *acquis* ЄС та Угоді про асоціацію слід зазначити таке.

Запропоновані законопроектом зміни до Податкового кодексу України щодо регулювання ринку тютюнової сировини - збігаються із пропозиціями основного законопроекту №15372 та регулюються національним законодавством країн-членів Європейського Союзу.

Водночас, на відміну від основного законопроекту, альтернативним законопроектом передбачено врегулювання питань удосконалення застосування ризик-орієнтованого підходу під час обслуговування політично значущих осіб, членів їх сімей та осіб, пов'язаних з політично значущими особами.

Відповідно до положень *статті 20 Угоди про асоціацію*, Сторони співробітничать з метою запобігання та боротьби з легалізацією (відмиванням) коштів та фінансуванням тероризму. Із цією метою Сторони посилюють двостороннє та міжнародне співробітництво у цій сфері, зокрема, співробітництво на оперативному рівні. Сторони забезпечують імплементацію відповідних міжнародних стандартів, зокрема, стандартів Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму (FATF) та стандартів, рівнозначних тим, які були прийняті Союзом.

Згідно з положеннями *статті 127 Угоди про асоціацію* кожна Сторона докладає необхідних зусиль для забезпечення впровадження міжнародних стандартів регулювання та нагляду у сфері фінансових послуг та для боротьби з ухиленням від сплати податків на всій її території. Такі міжнародні стандарти включають, зокрема, заяву країн-членів «Групи двадцяти» про прозорість інформації та обмін інформацією для цілей оподаткування», «Сорок рекомендацій» та «Дев'ять спеціальних рекомендацій стосовно боротьби із фінансуванням тероризму» Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF).

Положеннями *статті 133 Угоди про асоціацію* визначено, що Сторони визнають важливість наближення чинного законодавства України до

законодавства Європейського Союзу. Україна забезпечить поступове приведення у відповідність своїх чинних законів та майбутнього законодавства до *acquis* ЄС. Таке наближення розпочинається з дати підписання цієї Угоди та поступово поширюватиметься на всі елементи *acquis* ЄС, зазначені у Додатку XVII до цієї Угоди.

Відповідно до доповнення XVII-П Додатку XVII до Угоди про асоціацію, у сфері запобігання відмиванню грошей повинні застосовуватися, зокрема, положення Директиви Комісії № 2006/70/ЄС від 1 серпня 2006 року про визначення заходів для впровадження Директиви № 2005/60/ЄС Європейського парламенту та Ради (положення Директиви повинні бути впроваджені протягом 2 років з дати набрання чинності Угодою про асоціацію) в частині визначення терміну «політичні діячі» та технічних критеріїв для спрощення процедур належної перевірки клієнтів та винятків з неї на підставі здійснення фінансової діяльності на нерегулярній основі або у дуже обмежених обсягах. 20 травня 2015 року було ухвалено Директиву 2015/849, що замінює зазначену Директиву 2005/60/ЄС.

Проектом закону передбачено внести відповідні зміни до Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» та зокрема пропонується:

- удосконалити поглиблений моніторинг ділових відносин з політично значущими особами;
- заборонити безпідставне повторне витребування документів;
- запровадити спрощену переоцінку ризику;
- уточнити правила обслуговування політично значущих осіб;
- запровадити індивідуальну оцінку залишкового ризику колишніх політично значущих осіб;
- встановити механізм перегляду відмови, зумовленої результатами оцінки ризику;
- врегулювати підтвердження джерела статків і джерела коштів.

Положення законопроєкту не відповідають статті 13(1)(d) та статті 14(5) Директиви 2015/849, оскільки вказані статті Директиви вимагають проведення **постійного** моніторингу ділових відносин із ретельним вивченням операцій в межах цих відносин.

Враховуючи положення статті 13(2) Директиви 2015/849, ризик визначає ступінь заходів належної перевірки клієнтів. Тобто інтенсивність і обсяг постійного моніторингу операцій мають бути пропорційними рівню ризику.

Стаття 14(5) Директиви 2015/849 додатково встановлює, що заходи належної перевірки мають застосовуватися до існуючих клієнтів у відповідні

моменти та з урахуванням ризику, а також коли змінюються відповідні обставини щодо клієнта.

Крім того, запропоновані законопроектом особливості застосування суб'єктами первинного фінансового моніторингу ризик орієнтованого підходу щодо клієнтів, які (кінцеві бенефіціарні власники яких) є політично значущими особами, членами їх сімей та особами, пов'язаними з політично значущими особами прямо обмежує рівень дискреції суб'єкта первинного фінансового моніторингу щодо ризик-орієнтованого підходу, що є порушенням вимог Рекомендації 1 Міжнародних стандартів з протидії відмиванню грошей, фінансуванню тероризму та розповсюдженню зброї масового знищення (далі – Стандарти FATF) та пояснювальної записки до неї.

Відповідно до Стандартів FATF суб'єкт первинного фінансового моніторингу має дискрецію самостійно визначати заходи, що вживаються для управління та пом'якшення ризиків, пропорційно до рівня ризику клієнтів та власного рівня ризику суб'єкта первинного фінансового моніторингу. При цьому суб'єкт первинного фінансового моніторингу зобов'язаний обґрунтовувати і документувати свої рішення та дотримуватися вимог національного законодавства

Положення законопроекту «У разі відмови клієнту, який (кінцевий бенефіціарний власник якого) є політично значущою особою,, від встановлення (підтримання) ділових відносин та/або проведення фінансової операції» не відповідає пункту 33 Преамбули Директиви 2015/849, оскільки сам статус політично значущої особи не є підставою для відмови від ділових відносин з політично значущою особою.

Крім того, стаття 20 цієї Директиви встановлює, що зобов'язана особа має застосовувати до політично значущих осіб заходи посиленої належної перевірки (на додаток до викладених у статті 13 заходів з належної перевірки), а не відмовляти у ділових відносинах.

Положення законопроекту «письмово повідомити клієнта про результати перегляду у строк, що не перевищує п'ятнадцяти робочих днів з дня отримання вимоги» та «Повідомлення клієнта про результати перегляду здійснюється з дотриманням вимог частини десятої статті 16 цього Закону» не відповідають статті 39 Директиви 2015/849, яка не передбачає обов'язку повідомлення клієнта про результати перегляду відповідного рішення. Стаття 39 Директиви 2015/849 встановлює відповідні заборони.

Міністерство фінансів України у своєму висновку до цього законопроекту звертає увагу, що прийняття запропонованих законопроектом змін до Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню

розповсюдження зброї масового знищення» може бути розцінено міжнародними партнерами України як таке, що негативно впливає на виконання загальної умови щодо незворотності реформ (general condition – non-reversal clause), яка застосовується до інструментів Ukraine Facility (UF) та Ukraine Support Loan (USL) та закріплена у відповідних Регламентах, якими ці інструменти схвалено.

Отже, з метою отримання позиції сторони ЄС необхідно провести додаткові консультації з Європейською Комісією з метою забезпечення відповідності положень законопроекту міжнародно-правовим зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції.

4. Висновок Комітету з питань інтеграції України до Європейського Союзу.

Проект Закону **частково враховує** право Європейського Союзу, разом з цим, окремі його положення в частини внесення змін до Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» **не відповідають** міжнародно-правовим зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції та **потребують суттєвого доопрацювання** у зв'язку з висловленими зауваженнями та **проведення додаткових консультацій з Європейською Комісією.**

Голова Комітету

І.О. КЛИМПУШ-ЦИНЦАДЗЕ